

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

18. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

9. KVĚTNA 2010

Z obsahu:

U dědiců Pavlova poselství
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
21. dubna 2010
- strana 2 -

Svatý Albert Hurtado SJ
Galerie svatých kněží
- strana 4 -

Nepodceňovat prorocství
Tereza Tyskiewicz
- strana 6 -

**Jak se stal sex
konzumním zbožím**
Christof Gaspari
- strana 8 -

**Jak obdivuhodně
se doplňují**
Nové výsledky výzkumů
hormonů o zvláštnostech
pohlaví
- strana 9 -

**Památce kardinála
Tomáše Špidlíka**
Z homilie Sv. otce Bene-
dikta XVI. při zádušní
bohoslužbě za zesnulého
- strana 10 -

**Svatý František
obrací heretiky (16)**
- strana 11 -

Prof. ThDr. Tomáš Josef kardinál Špidlík, SJ (17. prosince 1919 – 16. dubna 2010), čtěte na str. 10

Drazí bratři a sestry, jak víte, minulou sobotu a neděli jsem uskutečnil apoštolskou cestu na Maltu, u které bych se chtěl dnes krátce zastavit. Příležitostí k mé cestě bylo 1950. výročí ztroskotání apoštola Pavla u pobřeží Maltského souostroví a jeho pobyt na onom ostrově v trvání asi tři měsíců. Je to událost, která se stala kolem roku 60 a je popsána s mnoha podrobnostmi ve Skutcích apoštolů (kap. 27–28). Jak se to stalo svatému Pavlu, i já jsem zakusil vřelý přijetí Malťanů – skutečně mimořádné, a proto vyjadřuji znovu

U dědiců Pavlova poselství

živou a srdečnou vděčnost prezidentu republiky, vládě a jiným státním představitelům a děkuji bratrsky biskupům této země a také všem, kteří spolupracovali na přípravě tohoto svátečního setkání mezi Petrovým nástupcem a maltským obyvatelstvem. Dějiny tohoto národa jsou téměř dvě tisíciletí neoddělitelné od katolické víry, která je charakteristická pro jeho kulturu a jeho tradice: říká se, že na Maltě je 365 kostelů, jeden pro každý den v roce, viditelné znamení této hluboké víry.

Věrnost a důslednost ve víře

Všechno začalo oním ztroskotáním: loď, která přepravovala do Říma apoštola Pavla a mnoho dalších osob, byla nejdříve 14 dní unášena proudem a větrem a pak uvázla na mělčině u ostrova Malta. Proto po velmi srdečném setkání s prezidentem republiky v hlavním městě La Valletta – kterému dala krásný rámeček srdečná zdravice mnoha chlapců a dívek – odebral jsem se ihned na pouť do tzv. „Jesky-

Když se Námán ze Sýrie na radu izraelské dívky vypravil za prorokem, aby ho uzdravil z malomocenství, celá jeho výprava málem ztroskotala na jeho sebevědomí a pýše: bylo mu za těžko splnit Elizeovu podmínku, jak nabýt znovu ztracené zdraví. Měl štěstí, že ho členové jeho doprovodu přesvědčili, aby nebyl tak domýšlivý a vyhověl návodu, který mu prorok vzkázal.

Je to typicky lidské chování. Více si ceníme vlastní hlouposti než cizí moudrosti. Naši předkové vtělili tuto zkušenost do klasických tradičních pohádek, které toto naše chování alegoricky představují. Moudré rady a doporučení dobrých bytostí, které chtějí pomáhat v boji se zlem, „hrdina“ stále a znovu ke své vlastní škodě porušuje a přehlíží. Jen díky nesmírné trpělivosti a opakovanému vstřícnosti bytostí dobra nakonec nezahyne a nad zlou mocí zvítězí. Lidská nepoučitelnost má své kořeny v pýše, oné virové nákaze, které naši prarodiče dovolili vniknout do našeho smýšlení a která je jakoby neoddělitelnou příměsí lidské krve a zřejmě nevymizí dříve, než z tohoto světa odejde poslední lidská bytost.

Ti, kteří již před čtyřiceti lety varovali před nebezpečím, jaký představují okna otevřená doko-

řán sekularizaci a dávno jednoznačně odsouzeným modernistickým bludům, bývali označováni nejruznějšími hanlivými přívlastky, které připomínají diskriminační nášivky pro pohrdanou rasu. Uplynulo čtyřicet let a my ke své vlastní hanbě si můžeme

přečíst, co si o tom myslí nikoliv nějaký nenapravitelný konzervativce a tradicionalista, ale britský novinář z Daily Telegraphu Gareal Wanger, který konstatuje: „Nejsou to jen oni kněží, kteří špatně zacházejí s mládeží, oni jsou jen symptomem hluboké krize. Co je vlastně příčinou rakoviny v srdci církve? Pravý problém je v tom, že mnoho katolíků zcela ztratilo pevnou půdu pod nohama. Čtyřicet roků jsou infikováni duchem času a hlavní problém je ztráta víry v nadpřirozeno. Nikoliv celibát má na svědomí celou tuto mizérii. Ten byl pro zhýralý svět již dávno předmětem útoku a měl zmizet ze světa stejně jako odpor Vatikánu proti rozvodům, potratům, antikoncepci, homosexualitě a jiným modlám liberální společnosti. Jak je však možné, že se samotní duchovní mohli tak provinit proti nauce církve?“ A autor se ironicky ptá: „A proti jaké nauce? Nauce, kterou nepři-

jali za svou. Zneužití mladistvých je jen malá část větší katastrofy. Katastrofou je neznalost základních pravd víry.“

Místo pravd víry a Božího zjevení zaujaly poznatky psychologie a sociologie. Nastoupila nová „víra“ ve společenskou vědu s jejich materialistickým a marxistickým základem. V diskusích o celibátu se objevují argumenty, které znamenají totéž, jako by Ježíš Kristus požadoval život v čistotě a zdrženlivosti, protože neznal psychologii, a jako by tuto jeho neznalost bylo třeba dnes napravit.

Jakmile se začnou v pravdách víry a mravů dělat korektury, třeba jsou zpočátku jen docela malé, není tím hlavním problémem to, co se začíná zpochybňovat a upravovat, ale katastrofou je samotná skutečnost, že se takových korektur vůbec někdo odvažil. Jakmile totiž jednou padne pevný a nedotknutelný rámeček, nikdo už není schopen říct, kam až tyto „korektury“ mohou zajít a co všechno postihnou. Kam došly u pedofilních kněží, vidí už dnes každý. Největší „výbuch“ těchto skandálů nastoupil v zemích, kde svého času biskupové kolektivně nepřijali encykliku Humanae vitae. Každé „zbořené ohrady“ využívá okamžitě ďábel i okolní svět. Ten

Pokračování na str. 13

ně svatého Pavla“ blízko Rabatu ke chvíli intenzivní modlitby. Tam jsem také mohl pozdravit skupinu maltských misionářů. Myšlenka na tento malý ostrov uprostřed Středozemního moře a na to, jak sem dospělo semeno evangelia, vyvolává pocit úžasu nad tajemnými záměry Boží prozřetelnosti: je třeba spontánně poděkovat Pánu a také svatému Pavlu, který uprostřed divoké bouře zachoval důvěru a naději a tu předal i spolucestujícím. Z tohoto ztroskotání, nebo lépe řečeno z následujícího Pavlova pobytu na Maltě se zrodilo toto horlivé a solidní křesťanské společenství, které je ještě po dvou tisíciletích věrné evangelium a usiluje spojit ho s komplexem otázek současné epochy. Samozřejmě, že to není vždy jednoduché ani snadné, ale maltský lid umí nacházet v křesťanské vizi života odpovědi na nové výzvy. Znamením a příkladem toho je skutečnost, že si zachoval úctu k ještě nenarozenému životu, rozhodl se nezavádět do právního systému země ani potrat, ani rozvod.

Moje cesta tudíž měla za účel utvrdit ve víře církev, která je na Maltě, a to je velmi živá skutečnost, velmi stmelená a přítomná na území Malty a Goza. Celé toto společenství si dalo setkání ve Florianě na Obilném náměstí před kostelem svatého Publia, kde jsem slavil mši svatou sledovanou s velkou horlivostí. Byl to pro mě důvod k radosti a také útěcha, pocítit vřelost tohoto lidu, která vyvolává dojem velké rodiny sdružené vírou a křesťanským pohledem na život. Po slavnosti jsem se chtěl setkat s několika osobami, oběťmi zneužití příslušníků kléru. Sdílel jsem jejich utrpení, s pohnutím jsem se s nimi modlil a ujistil jsem je, že církev náležitě zasáhne.

Kolébka kněžských povolání

Jestliže Malta budí dojem velké rodiny, není třeba se domnívat, že z důvodu svého geografického umístění je to společnost

Pokračování na str. 12

Editorial

Pánovo slovo

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Slovo, které slyšíte, není moje.

Velká řeč na rozloučenou, kterou Ježíš pronáší ve Večeřadle, je jeho svatou závětí, ke které je třeba se stále vracet a uctivě rozjímat o každém jejím slovu. Pros Ducha Svatého, aby pomohl tvé snaze o ztišení a usebranost, a obrať se k Pánu celým svým srdcem.

Ježíš se loučí se svými přáteli, ale svým slovem zůstane s námi. Možná by se ti líbilo, kdybys mohl každé jeho slovo slyšet přímo z jeho úst. Mesiáš se však vrací ke svému Otci. Odchází i v tvém zájmu, *aby ti připravil místo*⁽¹⁾, a to je pro něho tak velkou radostí, že za to zaplatí i tu nejvyšší cenu. Jestliže ho opravdu miluješ, musíš vědět, že milovat někoho znamená přát především jemu to nejvyšší štěstí a radovat se z něho spolu s ním. A Ježíšovou radostí je naplnit Otcovu vůli a vrátit se k němu jako náš předchůdce⁽²⁾, i když jeho cesta povede nejdříve údolím pokoření, trýzně a smrti. Ale i když bude Pán u Otce, budeš mít vždy záruku, že je připraven stůl jeho slova. Na to, abychom je skutečně přijali a správně mu porozuměli, posílá nám *jiného Utěšitele a Přímlovce, který nás naučí všemu a připomene nám všechno.*

Z toho můžeš poznat, jak velice Pánu záleží na tom, abys jeho slovo vždy pozorně přijímal a věrně zachovával do všech důsledků. To, co Ježíš s takovou láskou zjevuje, je mnohem víc než pouhé sdělení pro ukojení zvědavosti, podnět nebo inspirace, která by měla probudit tvé vlastní nápady. Je to jediný, a tedy závazný způsob, jak máš Pánu osvědčovat opravdovost své lásky, aby Otec mohl najít v tobě takové zalíbení, že si pak přímo u tebe spolu se svým Synem *učiní přibyték*. Jenom Ježíšovo slovo nám oznamuje plnou pravdu o Otci i o tom, jak si máme počínat, abychom ho náležitě oslavovali.

Uvaž dobře, s jakou pokorou a pozornou úctou musí jeho slovo přijímat a uchovávat člověk, který je tak slabý, náladový a tak snadno náchylný k omylu a sebelásce, když ani Boží Syn neříká nic sám od sebe. To slovo, které hlásá, není jeho, oznamuje věrně a poslušně jen to, co přijal od Otce, který ho poslal. Jsou to *slova věčného života*⁽³⁾, zcela nezasloužený, ale tím více závazný, nedotknutelný a nenahraditelný dar, kterým tě Pán řadí mezi své vyvolené a *syťí tě jadrnou pšenicí. Tak nejednal s žádným ná-*

rodem, nezjevil jim svá přikázání⁽⁴⁾. Jak bys tedy mohl z toho cokoliv zpochybňovat podle svého, dovolit si rozhodovat, zda to či ono z Pánova odkazu je pro tebe v době tak velkého pokroku ještě přiměřené a aktuální! Takové nápady a názory, ať jsou jakkoliv časté a hojné, nejsou ani v nejmenším důvodem k tomu, že máme právo nakládat s Pánovým slovem podle svého, nýbrž jen dokazují, jak daleko jsme se ve své vlažnosti, pohodlnosti, domýšlivosti a zbaběném přizpůsobování světu vzdálili od toho, co je skutečná vůle nebeského Otce. Kdyby Boží pravda měla být podrobena názoru většiny, Bůh by se sotva dostal k slovu.

Když tě tedy zaplaví pochybnosti, nespolehej na většinu, neraď se se světem ani s těmi, kteří se pokládají za moudré, ale ve skutečnosti svými sebevědomými řečmi jen znepokojují a pletou, ačkoliv *nedostali žádné pověření*. Boží slovo nám nebylo svěřeno, abychom s ním nakládali podle své libovůle.

Budeš-li jeho slovo opravdu zachovávat, Pán ti zaručuje, že k daru jeho slova se připojí také dar pravého pokoje. *Ne jako svět dává, já vám dávám*. To není pokoj bezstarostného pohodlí a oportunistu, který se vyhýbá těžkostem a zápasům, to je pokoj láskyplné důvěry a důvěryplné lásky, pokoj jistoty a spolehlivosti, kterou nám dává věčná Boží pravda. Je to pokoj, který prověří sám Pán: bude vládnout v jeho srdci i uprostřed nejtěžších muk a bolestného umírání. Jeho pokoj spočívá na jistotě a spolehlivosti konečného nejvyššího cíle, jak ho určila a přes všechna protivenství bezpečně zajišťuje Otcova nejsvětější vůle. Neboť *Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci*⁽⁵⁾.

Pánův pokoj je vzácný dar, v němž se věrně snoubí pravda a láska. Kdo se nedrží pravdy, slovo nezachovává, nemá v sobě ani lásku. Hledat pokoj v sebespozování a v sebeuspokojení, jak to dělá svět, to je způsob, který nevede k pokoji, nýbrž zasévá rozdělení. Takové svévolné výklady, za kterými se ve skutečnosti skrývají sobecké zájmy, plodí jen různice a rozkoly. Vidiš to na příkladu antiochijské církevní obce, co mohou způsobit samozvaní hlasatelé, kteří si Pánovo poselství vykládají po svém. Co si pak počít, aby zůstala zachována jednotu? Všimni si rozhodnosti, s jakou první biskupové vystupují proti těm, kteří druhé popletli *svými řečmi*. Ukazují, že pravdu Ježíšova slova není možno obětovat na oltář jednoty a pokoje. To není cesta lásky. Příklad apoštolů naopak ukazuje, že v zájmu jednoty a pokoje někdy nezbude, než se ve světle Ducha Svatého *úporně přit* s těmi, kdo jsou tak trou-

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 15,1-2.22-29

Někteří lidé přišli z Judska do Antiochie a poučovali bratry: „Nedáte-li se podle mojišského zvyku obřezat, nemůžete dojít spásy.“ Pavel a Barnabáš se však s nimi dostali do hádky a úporně se s nimi o to přeli. Bylo proto rozhodnuto, aby se kvůli této sporné otázce Pavel, Barnabáš a někteří z nich odebrali k apoštolům a starším do Jeruzaléma. Tehdy se apoštolové a starší spolu s celou církevní obcí rozhodli, že ze svého středu vyberou několik mužů a pošlou je s Pavlem a Barnabášem do Antiochie, totiž Judu, kterému říkali Barsabáš, a Silu – vedoucí muže mezi bratry. A po nich poslali toto psaní: „Apoštolové a starší posílají bratrský pozdrav bratrům v Antiochii, Sýrii a Kilíkii, obráceným z pohanství. Dověděli jsme se, že vás někteří lidé z našeho středu znepokojili a popletli svými řečmi, ačkoli k tomu nedostali od nás žádné pověření. My jsme se tedy nyní jednomyslně rozhodli, že vybereme některé muže a pošleme je k vám zároveň s naším drahým Barnabášem a Pavlem, lidmi, kteří nasadili svůj život pro našeho Pána Ježíše Krista. A tak jsme vypravili Judu a Silu, aby vám to vyložili ještě ústně. Rozhodl totiž Duch svatý i my, že vám nemá být ukládáno žádné další břemeno kromě těchto nutných věcí: vyvarovat se toho, co bylo obětováno modlám, krve, masa z udušených zvířat a smilstva. Budete-li se těchto věcí chránit, jednáte správně. Bud'te zdraví.“

2. čtení – Zj 21,10-14.22-23

Anděl mě přenesl v duchu na velikou a vysokou horu a ukázal mi svaté město, Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha a září Boží vzneseností. Jiskřilo jako nejvzácnější kámen, jako křišťálově průhledný jaspis. Mělo silné a vysoké hradby s dvanácti branami, na nich dvanáct andělů a jména nadepsaná na nich jsou jména dvanácti izraelských kmenů. Tři brány ležely k východu, tři brány k severu, tři brány k jihu a tři brány k západu. Městské hradby mají dvanáct základních kamenů a na nich dvanáct

Pokračování na str. 9

falí, že svými řečmi druhé *pletou a znepokojují*. Pros s Žalmistou Ducha Utěšitele, abys zůstával vždy pokorným posluchačem a služebníkem Slova: *Chraň svého služebníka před zpupností, ať mě neovládne. Kéž se ti líbí slova mých úst a smýšlení mého srdce*⁽⁶⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Jan 14,2; ⁽²⁾ srov. Žid 6,20;

⁽³⁾ Jan 6,68; ⁽⁴⁾ Ž 147,14.20; ⁽⁵⁾ Ž 19,9;

⁽⁶⁾ tamt. 14,15.

GALERIE SVATÝCH KNĚŽÍ

Svatý Albert Hurtado SJ

Svatý Albert Hurtado Cruchada se narodil ve Viña del Mar v Chile 22. ledna 1901. Když měl čtyři roky, zemřel mu otec. Matka, která se jako vdova ocitla bez prostředků, odešla se svými dětmi do hlavního města Santiaga. Neměli zde trvalé bydliště, stěhovali se z domu do domu s malou podporou jejich rodičů. Albert těmito poměry velmi trpěl. Nicméně se mu podařilo absolvovat školy a v březnu 1918 začal studovat na chilské univerzitě práva.

Koho milovat?

Těžká léta dětství mladého Alberta silně poznamenala: celý život bude pociťovat potřebu věnovat se ubožákům. Zasvětil se apoštolské práci v jejich prospěch, angažoval se i v politice, aby jim zajistil potřebnou podporu společnosti. Nebyl schopen vidět nějakou bolest nebo potřebu, aniž by necítil nezbytnost hledat proti ní lék. Později napsal: „Koho milovat? Všichni lidé, mé bratry. Trpět pro jejich pády, pro útlak, jehož jsou oběťmi. Radovat se jejich radostmi. Začít tím, že si připomenou všechny, které jsem na své cestě potkal. Ty, s nimiž jsem se podělil o svůj chléb. Ty, proti kterým jsem bojoval, kteří mi způsobili utrpení, které jsem zklamal, kterým jsem způsobil škodu. Všichni ty, kterým jsem pomohl, kterým jsem mohl podat pomocnou ruku. Ty, kteří se postavili proti mně, kteří mnou pohrdali, kteří mi ublížili. Všichni obyvatelé mého města, mé země. Všichni obyvatelé světa jsou moji bratři.“

Ale je taková láska k bližnímu možná? Papež Benedikt vysvětluje: „Láska k bližním, jak ji hlásá Písmo a jak ji předkládá Ježíš, je možná. Tato láska spočívá v tom, že miluji v Bohu a s Bohem také osobu, která mi není

příjemná, nebo kterou dokonce neznám. To se může dít jedinečně na základě niterného setkání s Bohem, setkání, které se stalo jednotou vůle a dospělo až k tomu, že se týká i citu. Pak se učím hledět na osobu toho druhého už nejen svými očima a skrze své pocity, nýbrž z hlediska Ježíše Krista. Jeho přítel je mým přítelem. Mohu ho obdařit pohledem lásky, kterou tolik potřebuje“ (Deus caritas est 18).

Albert váhá mezi kněžstvím, zasvěceným životem a manželstvím. Nakonec po intenzivní modlitbě se odevzdá Pánu: „Dávám Ti všechno, co jsem a co mám, chci ti dát všechno, posluž si mnou tam, kde se nekladou žádné hranice mému úplnému sebeobětování.“ Rád by požádal o přijetí do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova. 7. srpna 1923 složí s vynikajícím prospěchem závěrečnou zkoušku na Katolické univerzitě a získá titul advokáta. Bez ohledu na slibnou kariéru, která se mu nabízí, odchází k jezuitům. Napsal svému příteli: „Konečně jsem jezuitou, šťasten a spokojen, že víc to na tomto světě ani není možné. Vzdávám díky Bohu, že mě zavedl do tohoto ráje, kde je možné náležet mu 24 hodin denně.“ Poslali ho do Cordoby v Argentině, kde skládá své řeholní sliby 15. srpna 1925. Je-

P. Albert Hurtado při mši svaté

Sv. Albert Hurtado SJ

ho duch služebnosti ho vede, aby žádal pokorně o práci v kuchyni. Praktikuje ctnosti, zvláště ohled k bližním: nekritizovat své spolubratry, přikrývat jejich chyby, mluvit o jejich kladných kvalitách. Mluvit vždy dobře o představených a jejich pokynech.

Albert Hurtado je poslán do Španělska, aby tam studoval teologii. Ale v roce 1931 ho politické různice, které ovládaly poloostrov, přiměly, aby odešel do Belgie do Lovaně. Svědectví spolubratří o něm jsou jednoduše: je plný radosti, pracuje se zápalem, slouží všem. 24. srpna 1933 přijímá kněžské svěcení. Napsal příteli: „Tak jsem zde, od této chvíle mě můžeš vidět před Pánem jako kněze. Bůh mi dal velkou milost, že jsem mohl žít spokojeně ve všech domech, kde jsem žil, se všemi druhy, které jsem měl. Ale nyní, když jsem přijal kněžské svěcení, jsem na vrcholu štěstí. Od této chvíle netoužím po ničem jiném než vykonávat tuto službu s nejintenzivnějším vnitřním životem a s vnější činností, která je s ní srovnatelná. Tajemství této harmonie je v úctě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, tj. v překypující lásce k našemu Pánu.“

Nejvyšší možná

Spolupracuje na založení teologické fakulty na Katolické univerzitě v Chile a dá mu mnoho práce najít potřebné profesory, knihy a časopisy. 10. října 1935 obhájí výtečně svou dizertační práci a získává doktorát na pe-

dagogické fakultě v Lovani, pak navštěvuje různá učiliště v evropských zemích. Po návratu do Chile v únoru 1936 přednáší na jezuitské koleji. Přitahuje mládež a vyniká v charitativních a sociálních činnostech. V rámci ignaciánských exercicií povzbuzuje duše k co nehlubšímu setkání s Pánem a pomáhá jim hledat vážně a seriózně vůli Boží. „Duchovní cvičení jsou pro duše, které se chtějí povznést na tu nejvyšší možnou výšku. Pro ty, které pochopily význam slova milovat a to, že křesťanství je láska a nejvznešenější příkazání je milovat.“

P. Hurtado je ve své kněžské horlivosti vzorem eucharistické úcty; jeden kapucínský misionář řekl, že kdyby kněží byli schopni sloužit mši svatou jako on, stali by se svatými. R. 1941 je jmenován asistentem Katolické akce pro mladé v Chile, která šíří svůj apoštolát mezi žáky veřejných středních škol. Vzbudil mezi mladými mnoho povolání. Ve své knize: *Je Chile katolickou zemí?* otevírá oči svým současníkům pro aktuální situaci v zemi a za velký problém označuje nedostatek kněžských povolání. Ale tato situace nenarušuje jeho základní optimismus a brzy je jmenován národním asistentem Katolické akce. Projíždí celou zemí a všude pořádá exercicie. Velkou příležitostí je pochodňový průvod ke cti svaté Panny na pahorek nad Santiagem: P. Albert se obrací k tisícům přítomných mladých lidí: „Kdyby Kristus dnes sestoupil, při pohledu na město by opakoval: »Je mi jich líto!« A při pohledu na vás by řekl s velkou něžností: »Vy jste světlo světa. Vy musíte ozařovat tyto temnoty. Kdo chce se mnou spolupracovat? Chcete být mými apoštolý?« P. Albert je tak ozvěnou svatého Ignáce, který ve svých exerciciích vkládá Ježíši do úst slova: „Moje vůle je získat celý svět, porazit všechny mé nepřátele a vstoupit tak do slávy mého Otce: Kdo chce přijít ke mně, ať

spolupracuje se mnou, kdo mě následuje v mé námaze, bude mě následovat i ve slávě.“ (95) A P. Hurtado komentuje tato slova tak, že je vkládá do Ježíšových úst: „Potřebuji tě. Nezavazují tě, ale potřebuji tě k uskutečnění svých záměrů lásky. Když nepřijdeš, zůstane nedokončeno dílo, které můžeš uskutečnit jen ty. Nikdo jiný se nemůže ujmout tohoto díla, protože každý má svůj vlastní úkol k splnění. Podívej se na svět, na zralé obilí, kolik je hladu a kolik je žni ve světě! Je mnoho těch, kteří hladoví po náboženství, po spiritualitě, po důvěře, po smyslu života!“

Triumf v pádech

Ale jeho horlivost všichni nepochopili. Obvinili ho, že nemá dostatek podřízenosti k hierarchii, že má příliš přehnané ideje na sociálním poli a příliš velkou nezávislost ve srovnání s jinými odvětvími Katolické akce. Opozice napadá zvláště jeho činnost v Katolické akci. V listopadu 1944 podává raději demisi ze svého úřadu asistenta KA, i když mu to působí hlubokou bolest. Nicméně neztrácí ze zřetele plodnost této zkoušky: „V křesťanské činnosti existuje triumf pádů! V neviditelném světě to, co zdánlivě neslouží k ničemu, je tím nejučinnějším. Úplný pád přijatý správným způsobem je zdrojem většího nadpřirozeného úspěchu než všechny triumfy. Zasévat a nestarat se o to, co vyroste. Pokračovat přes všechno v setí. Děkovat Pánu za apoštolské plody mých pádů. Když Pán mluvil k bohatému mladíkovi, on padl, ale kolik bylo těch, kteří pochopili tuto lekci! A když oznamoval Eucharistii, mnoho jich uteklo, ale také mnoho přibylo! Budeš pracovat. Tvoje horlivost bude jakoby od narození mrtvá, ale kolik bude těch, kteří ožijí díky tobě!“

Jedné noci chladné a deštivé potká chudáka, nemocného a třesoucího se, který přichází a říká, že nemá kam se uchýlit. Jeho bída ho zděsila. Za několik

dni při kázání exercicií skupině žen mluví o chudobě, která panuje v Santiagu: „Kristus bloudí po našich ulicích v osobách tolika chudých, trpících, nemocných, vyhnaných ven z jejich ubohých chatrčí.“ Kristus nemá krb! Nemůžeme mu nabídnout jeden z našich, my, kteří máme to štěstí, že máme vybavený dům, jídla v hojnosti, potřebné prostředky pro výchovu našich dětí a zajištění jejich budoucnosti? *Všechno, co jste udělali pro jednoho z mých nejmenších, mně jste udělali* (Mt 25,40). Při exerciciích dostal pozemek, několik šperků, které umožňují zrození „Hogar de Cristo“ – Kristova krbu. Za šest měsíců arcibiskup žehná první dům. Toto dílo od té doby ustavičně roste a přijímá ty nejhudší, vytváří řeku solidarity, která překračuje hranice země. Ale jeho cíl je především duchovní: „Jedna z prvních hodnot, které musíme zajistit našim chudým, je vědomí jejich osobní ceny, jejich důstojnosti jako občanů, ba co více, jako Božích dětí.“

První chudoba

V roce 1947 zakládá otec Hurtado s mladými *Ekonomickou syndikátní akci v Chile* (ASICH) jako prostředek k zajištění práce, která zpřítomňuje církev v prostředí povolání. Dílo nabízí dělníkům křesťanskou formaci soustředěnou na sociální nauku církve, aby mohli bránit lidskou práci před všemi ideologickými vlivy. „Jsou zde lidé,

P. Albert Hurtado SJ

kteří by chtěli pokrok, ale bez bolesti. Nepochopili, co to znamená růst. Chtěli se rozvíjet zpěvem, studiem, zálibami, nikoliv však hladem, úzkostí, pády, tvrdým každodenním úsilím, nikoliv přijímáním nemohoucnosti, která nás učí důvěřovat v Boží moc, nespolehat na osobní díla, ale uznávat díla Boží. Utrpení je požehnaním, protože mi ukazuje mé hranice, očišťuje mě, učí mě sáhnout ke Kristovu kříži, nutí mě obrátit se na Boha.“ V souvislosti s touto činností se otec obrací na USA, na Evropu a účastní se mezi jiným 34. sociálního týdne v Paříži, pak Mezinárodních týdnů jezuitů ve Versailles. V Lyonu se účastní kongresu morálních teologů o vztazích mezi církví a státem. Jeho názor na sociální hnutí ve Francii je pozitivní, ale má své výhrady, zvláště vůči tomu, co slyšel v Lyonu. Zjistil zde výjimečnou touhu po obnově v tendenci, která opomíjí pravé tradiční hodnoty církve. To podle něho znamená vytvářet jakousi sociální mystiku, a nikoliv křesťanskou sociální nauku.

P. Albert Hurtado s dětmi

Při příležitosti poutě do Říma přijímá pokyny generála jezuitů i samotného Pia XII.

Jako útes, o který se tříští vlny

Po návratu do Chile radikalizuje ASICH na základě Krista a Církve. V roce 1948 pořádá přitažlivé konference, kterých se účastní až 4 000 osob a které přenáší rozhlas. Ale je také nepochopen a předmětem nespravedlivé kritiky. Napsal: „Jestliže někdo začne žít podle Boha, v sebezapření a lásce k druhým, zabuší na jeho dveře všechny trampoty.“ „Připadám si jako útes, o který se tříští všechny vlny, které dívoce útočí. Neuhýbá jim jinak než vzhůru. Nenechávám se narážet na útes, nedívám se na horizont, ale pozvedám zrak vzhůru, k Bohu. Požehnaný aktivní život, který je zcela zasvěcen mému Bohu a zcela obětovaný lidem. Samotné incidenty mě nutí obracet se na Boha, abych nacházel sám sebe! On je jediná možná cesta v mé činnosti, moje jediné útočiště!“

Ale Pater Hurtado jako světec stojí pevně na zemi. Ví, že člověk i ve službě Bohu musí šetřit své síly. „Není třeba vyčerpat vlastní síly ve výjimečné honbě za vítězstvím. Velkodušný člověk má tendenci postupovat příliš chvatně. Chtěl by nastolit dobro a rozdrtit nespravedlnost, ale existují také lidská lenost a netečnost k věci, které není možno přehlížet. Řečeno mysticky, je třeba kráčet v Božích stopách a držet se přísně jeho vůle. Každá snaha předběhnout ho je neúčinná, ba co víc, škodlivá. Z aktivity se stává aktivismus, který bouří jako šampaňské, chce dosáhnout na to, co je nedostupné, a neponechává čas k rozjímání. Člověk přestává být pánem svého života. Nebezpečí výjimečné aktivity spočívá v potřebě kompenzace. Vyčerpaný člověk ji snadno hledá. To je velmi nebezpečný okamžik, protože se ztrácí sebekontrola. Tělo je unaveno, nervy pryč a vůle vrávorá. Největší hlouposti

se stávají v podobných situacích. Prostě je třeba zpomalit rytmus, najít klid a skutečně dobré přátele, modlit se svůj růženec a snít sladce v Bohu.“

V lednu 1950 ho bolivijský episkopát pozval k účasti na prvním „Národním setkání vedoucích ekonomického a sociálního apoštolátu“. Také bolivijská zemědělská katolická mládež se účastní setkání. Otec řekl mladým: „Nadešla hodina, ve které se naše ekonomicko-sociální akce nemůže omezit na to, že opakuje citáty z papežských encyklik, ale musí sama předkládat svá dobře promyšlená řešení přímo na ekonomicko-sociálním poli.“ V tu dobu ho zájem o intelektuální apoštolát přiměje k založení revue „Mensaje“ (Poselství), které chce dát vysokou úroveň pro formaci náboženskou, filosofickou a sociální.

Spolupráce v každém okamžiku

Ale skutečná duchovní hloubka otce Hurtada se projeví především v období jeho nemoci a jeho smrti. Když se doví, že má rakovinu pankreatu, zvolá: „Proč bych neměl být šťastný? Jsem za to vděčen dobrému Bohu! Místo náhlé násilné smrti mi dává dlouhou nemoc, abych se mohl dobře připravit. Dobrý Bůh je pro mě skutečně Otcem plným něžnosti, je to nejlepší ze všech otců.“ Od té doby zaměřil všechnu svou aktivitu směrem k této hodině: „Život je nám dán k tomu, abychom spolupracovali s Bohem, abychom uskutecňovali jeho plán; smrt je dovršením této spolupráce, protože odevzdává všechny naše možnosti a síly do rukou Stvořitele. Když se každý den mohu připravovat na smrt a věnovat každý okamžik této spolupráci s tím, co Bůh ode mne žádá, plnit poslání, které ode mne očekává a které mohu naplnit jen já.“ Vždy toužil po věčném životě a konečném setkání s Kristem. „A já? Předemnou je věčnost. Jsem šipka hozená do věčnosti,“ napsal,

„nesmím se zde zdržovat ničím, nýbrž musím se dívat k budoucímu životu. Kéž jsou všechny věci tak průzračné, aby mi umožňovaly vidět Boha a věčnost. Když jsou neprůhledné, stávám se pozemským a jsem ztracen. Předemnou je věčnost, tam kráčím, a velmi rychle.“ Obraz šipky ukazuje současně pomíjivost lidského života a jeho soustředěnost na jediné: věčnost. A právě perspektiva věčnosti mu nedovolovala být lhostejným k lidskému utrpení. Napsal: „Uzavřít všechny lidi do svého srdce, všechny pospolu. Každého na jeho místo, protože v lidském srdci jsou různá místa. Sjednotit všechny mé lásky v Kristu. To všechno je ve mně jako oběť, jako dar, který dává vybuchnout mému srdci. Hnutí Krista, které mě burcuje a zapaluje mou lásku, k hnutí lidstva směrem ke Kristu skrze mne. To je poslání kněze!“

Pater Hurtado zemřel svatě 18. srpna 1952 obklopen svými spolubratry. Krátce předtím napsal: „Když odcházím a vracím se k Otci, chtěl bych vyjavit své poslední přání: Pokaždé, když uslyšíte o potřebách a utrpení chudých, hledejte prostředky, jak jim pomoci, tak jak by jim pomohl Mistr.“

Jeho pohřební obřad byl skutečný triumf. Nad východem z chrámu se vytvořil z mraků na nebi kříž, o kterém psaly všechny listy. P. Hurtado byl blahořečen 16. října 1994 a mezi svatě ho 23. října 2005 zařadil Benedikt XVI., který o něm řekl: „Svatý Albert Hurtado se ve své kněžské službě vyznačoval prostotou a otevřeností vůči všem a byl tak živým obrazem svého Mistra »tichého a pokorného srdcem«. Ve svých posledních dnech uprostřed silných bolestí způsobených nemocí měl dosti sil, aby opakoval: »Jsem spokojen, Pane, jsem spokojen.« Vyjádřil tak radost, s jakou vždy žil.“

<http://www.clairval.com/lettres/it/2007/05/17/7160507.htm>

Přeložil -lš-

Nepodceňovat proroctví (Srov. 1 Sol 5,20)

Počet Mariiných intervencí v současném světě je udivující. Během 20. století se zjevila více než 60krát. Církev z toho uznala 13 případů a k mnoha jiným se dosud nevyjádřila, protože čeká na potřebné zhodnocení.

Matka Boží se zjevuje, promlouvá, uzdravuje, poučuje, napomíná, varuje, pláče, často krvavými slzami.

Počet a závažnost těchto jejích příhodů by měl vyvolávat potřebný ohlas v srdcích a i skutcích těch, kteří se považují za její ctitele. Děje se tak skutečně? Nebo zůstávají její poselství po krátké době bez náležitého ohlasu a jsou spíše předmětem hledání senzace než zbožnosti?

Kéž by o naší době neplatila slova Pána Ježíše adresovaná jeho milovanému městu Jeruzalému: *Kéž bys bylo poznalo čas svého navštívení* (Lk 19,44).

Jak vážně je třeba brát Mariina zjevení, ukazuje nám papež Jan Pavel II., veliký ctitel Matky Boží. Z jeho pontifikátu můžeme vyčíst roli a souvislost, často obdivuhodnou, mezi událostmi a zjeveními Panny Marie.

Všimněme si několika takových znamení z doby pontifikátu Jana Pavla II. Všechna mají vzájemnou souvislost. Krvavé slzy hovoří o vážnosti doby, ve které žijeme.

Akita

V roce 1973, tedy ještě před volbou Karola Wojtyły na Petrův stolec, v malém klášteře Služebnic Eucharistie v Akitě v Japonsku došlo k těmto událostem: V klášterní kapli se nacházela dřevěná socha Matky Boží Panně všech národů, která byla zhotovena podle vidění, jaká měla v Amsterdamu Ida Peerdemanová v padesátých letech. (Tato zjevení byla uznána za autentická biskupem v Haarlemu.)

V klášteře žila novicka Anežka Katsuko Sasagava, která trpěla hluchotou. V červnu navštívil

klášter biskup John Shjiro Ito, zakladatel institutu, a vyslovil souhlas, aby novicka i přes své postižení složila řeholní sliby. Za několik dnů se na pravé ruce novicky objevilo stigma, které krvácelo a způsobovalo bolest. Za několik dalších dnů se podobné stigma objevilo na ruce sošky Matky Boží. Později začala soška plakat krvavými slzami. Svědky tohoto jevu byly nejen řeholnice, ale i lidé, kteří kapli navštěvovali, a několikrát samotný biskup. Do roku 1981 plakala soška 101krát.

Sestra Anežka dostala rovněž poselství od svého anděla strážného: „Nedivte se, když vidíte Matku Boží plakat. Ona pláče, protože touží, aby se co nejvíce lidí obrátilo.“ Jindy řekl: „Krev, kterou Maria prolévá, má velký význam. Tato neocenitelná krev byla poslána, aby prosila o vaše obrácení, o mír a dostiucínění za nevděčnosti a urážky Pána.“ K Anežce promluvila i samotná soška Matky Boží, která jako by ožila: „Mnoho lidí na světě působí Bohu utrpení. Na smíření hněvu nebeského Otce toužím po duších, které by ho těšily. Toužím spolu se svým Synem po duších, které by utrpením a chudobou činily pokání za hříšníky a nevděčníky.“

V roce 1984 potvrdil biskup zjevení v Akitě jako nadpřirozená. Slzy Matky Boží se začaly objevovat tři roky před volbou Jana Pavla II.; pokračovaly po celý rok 1979 (74 případy), ustaly v roce 1980 a obnovily se několik dní před atentátem na Jana Pavla II. a trvaly několik dní po něm.

Atentát na Svatého otce

Role Matky Boží v této události byla již několikrát probírá-

na, ale kvůli úplnosti je vhodné připomenout: Ali Agca, profesionální vrah, provedl atentát, z pověření „neznámých“ kruhů spojených s komunistickými mocnostmi střílel na papeže 13. května 1981 v 17.31 hod., tedy přesně v 64. výročí prvního zjevení Matky Boží ve Fatimě. Svátý otec byl přesvědčen, že to byla Ona, kdo způsobil, že výstřely ho neusmrtily, ale pouze velmi těžce zranily. Poručil, aby mu přinesli text třetího tajemství, aby mohl plně porozumět, co mu chce Bůh touto událostí dát najevo. Rok nato po znovunabytí sil odjel do Fatimy, aby poděkoval Matce Boží za záchranu, a věnoval zde jednu kulku, která ho zasáhla.

Matka Boží dávala svému vyvolenému synu znamení své přítomnosti po celou dobu jeho pontifikátu.

Medjugorje

Ještě v době rekonvalescence papeže 24. června 1981 začala nejpodivuhodnější a již 29 let trvající zjevení Matky Boží v chorvatské obci Medjugorje. Není tam plačící zázračná socha, zde se zjevuje sama Matka Boží šestici vyvolených vizionářů, kteří dále předávají její poselství. Jak sama Maria říká, pokračuje tak poselství z Fatimy a prosí o půst, smíření, pokání a především o modlitbu, a to vytrvalou modlitbu za záchranu světa. Výzva k modlitbě se opakuje v každém poselství z Medjugorje.

Dnes po 29 letech se stalo toto místo jedním z nejnavštěvovanějších mariánských poutních míst jakožto místo modliteb, obráčení, duchovních proměn, poutí a pokání. I když církev nemůže o něm vydat konečné rozhodnutí, víme, s jakou pozorností sledoval Jan Pavel II. tato zjevení a jejich ovoce. V roce 1987 při setkání s jednou z vizionářek řekl: „Kdybych nebyl papežem, už dávno bych odjel do Medjugorje. Ale i když tam jet nemohu,

sleduji všechno, co se tam děje. Chraňte Medjugorje. Je to naděje světa.“

V Medjugorje řekla Panna Maria v roce 1993 významná slova. Když prosila všechny lidi o modlitbu a obráčení, řekla: „Každý z vás je důležitý v mém plánu záchrany. Vyzývám vás, abyste zůstali nositeli dobra a míru. Bůh vám může dát mír jen tehdy, když se obrátíte a budete se modlit.“

Jindy řekla: „Modlitba může zažehnat války.“ V roce 1991 řekla: „Dnes vás prosím o modlitbu jako nikdy předtím. Satan je silný a chce zničit nejen lidi, ale i přírodu a planetu, na které žijete... Bůh mě poslal k vám, abych vám pomáhala.“

Civitavecchia

V roce 1995 vykonal farář z Pontano (Civitavecchia) P. Pablo Martini pouť do Medjugorje a přivezl si odtamtud sádrou sošku Matky Boží, aby ji daroval svým farníkům, rodině Gregori.

2. února v 16.30 hod. vstoupila jejich dcera Jessica do pokoje, kde soška stála, a všimla si, že v oku sošky je červená kapka. Zavolala otce a brzy se seběhla celá rodina i sousedé, aby spatřili, jak z obou očí sošky tečou krvavé slzy. V dalších dnech se jev opakoval. Pověst o tom se rozšířila po celém okolí a vyvolala různé reakce.

Nejvíce skeptický byl biskup v Civitavecchia Girolamo Grillo. „Co je to za případ, s těmi plačícími sochami! Vždy se najde nějaký taškář, který něčím pobabře svaté předměty.“ Zabavil sošku s tím záměrem, že ji zničí. Na krátký čas ji uzavřel do skříně v kurii.

15. března přemluvila biskupa jeho sestra a řeholnice z kurie. Vyňal sošku a začali se před ní modlit Zdrávas Královno... Při slovech „obrat k nám své milosrdné oči“ začala socha plakat. Biskup hluboce otřesen pochopil, že se stal svědkem zázraku. „To byl zážitek, který dokonil moji proměnu,“ řekl.

Hned na první zprávu o tomto zázraku reagoval Jan Pavel II. velice živě. Informoval se často o jevech majících nadpřirozený charakter, a v tomto případě projevil zájem, jako by v něm viděl znamení, které je adresováno jemu.

Jan Pavel o tomto tématu nikdy s nikým nemluvil. Ale jeho okolí postřehlo jedno: Papež měl od mládí mystické zážitky. Když mu bylo 26 let, modlil se s takovou usebraností, že se před ním ztratil celý svět. Nejednou se během jeho modlitby zdálo, že rozmlouvá s někým neviditelným. O některých událostech věděl dříve, než se staly. Zde je třeba hledat jeho zájem o Matku Boží, která plakala v Civitavecchia.

Svátý otec se obrátil na biskupa se žádostí, aby o sošku starostlivě pečoval, a po určité době ho požádal, aby sošku přivezl do Vatikánu, aby ji mohl uctít. To se také stalo. Bylo jasné, že Svátý otec je přesvědčen o nadpřirozeném charakteru slzí, jimiž tato soška pláče. V dalším období byly provedeny na klinice Gemelli laboratorní rozborů, které potvrdily, že soška roní skutečné lidské slzy a že o podvodu nemůže být řeči. Tak byl prokázán nadpřirozený charakter celého jevu.

Záhy se začala také v Civitavecchia množit obráčení a vyprošené milosti. Soška vystavená ve farním kostele přitahovala od samého začátku mnoho poutníků. Již v roce 1996 jich bylo 300 000. V dalších letech to byli poutníci nejen z Itálie, ale i z USA, Afriky a Asie. Stalo se několik zázračných uzdravení. K víře v Boha se vraceli zatvrzelí ateisté, jinověrci a sektáři. Ještě v roce 1996 došlo k hromadnému obráčení celé místní skupiny Svědků Jehovových o počtu 120 členů. Tuto skutečnost potvrdila teologická komise, která zkoumala jev plačící sošky. (Jehovisté neuznávají Marii za Matku Boží ani za Matku Krista.)

Zjevení ve Fatimě, Akitě, Amsterodamu, Medjugorje a Civitavecchia jsou nástrojem záchranného plánu Matky Boží v roli, kterou má naplnit v boji se Satanem: *Nepřátelství položím mezi tebou a ženou.*

Maria nás stále ujišťuje, že je s námi, s každým, kdo ji vzývá. Byla také s papežem ve chvíli, kdy jeho život končil. Soška z Civitavecchia plakala, ale nikoliv krvavými slzami. I Kristus plakal nad smrtí svého přítele Lazara, i když věděl, že ho záhy vzkřísí. Byly to slzy lidského smutku, nikoliv slzy krvavé, plynoucí z bolesti, kterou Bohu působí lidské hříchy.

Několik hodin po smrti Jana Pavla II. uviděl vizionář Ivan Dragičević Matku Boží po boku Jana Pavla II., omlazeného a ve zlatém šatu. Oba se na sebe usmívali. Maria řekla: „Můj drahý syn je nyní se Mnou.“

Jde o to, abychom splnili to, co od nás Maria v této zarputilé válce se Satanem žádá. V každém případě prosí o mnoho modliteb, obráčení, pokání a o život v posvěcující milosti. Prosí o modlitbu za kněze, její nejdražší syny, které by Satan chtěl zničit.

Je možno obětovat Marii svůj život. Učinili tak nejen např. Jan Pavel II. a Otec Pio, ale stovky a tisíce věřících, kteří obětují svůj každodenní život, své nemoci, svou bídu, pronásledování, životní těžkosti a smutek z mravního úpadku.

Všechno je možno proměnit v poklad, který Maria předkládá svému Synu, aby to zapojil do svého vykupitelského díla. Je třeba se spojit s Marií na záchraně světa, dokud je čas.

Prameny: Teiji Yasuda: *Akita. Slzy a poslání Panny Marie*, Katoovice; Heather Parsons: *Matka Boží Maria*, Poznaň 2008; Antonio Socci: *Tajemství Jana Pavla II.*, Krakov 2009.

*Z Mihujsie się 2/2010
přeložil Iš-*

Jak se stal sex konzumním zbožím

Jak mohlo dojít k přijetí člověku tak cizí, a přitom tak prosazované gender ideologie? Jedním z důvodů je přeceňování citů, které zahájil romantismus 19. století.

Tehdy začal být v mnoha dílech oslavován cit jako objektivní měřítko morálního chování. A při tomto základě padly pak na úrodnou půdu požadavky na uspokojování a rozkoš smyslů, které se staly hlavním smyslem života.

Prispěly k tomu ovšem také názory Sigmunda Freuda, který konstatoval, že neurotizace může souviset s potlačováním sexuálních pudů. Tento názor byl záhy silně přeceněn a začalo se volat po volném uspokojování sexuálních pudů jako prostředku proti neurotizaci.

Badatel v oblasti sexu Wilhelm Reich byl významným předchůdcem u protagonistů sexuální revoluce. Vyvinul ve dvacátých letech „teorii orgasmu“ a tvrdil, že orgasmus je měřítko naplněného sexuálního života. Na tom pak stavěl americký sexuolog Alfréd Kinsey. Počátkem padesátých let prohlásil na základě svých výzkumů o sexuálním chování Američanů, že všechny praktiky, které vedly k orgasmu, jsou rovnocenné. Jeho výzkum se později ukázal jako zcela nereprezentativní, a proto nevěrohodný. Hranice mezi normálním a perverzním

sexuálním jednáním však tím byly zrušeny. Do obecného povědomí se dostával názor, že smyslem sexuálních aktivit není plození života, ale uspokojení žádostivosti. Počínaje padesátými léty staly se ilustrované časopisy a média nejdříve opatrně a pak zcela otevřeně hlasateli těchto názorů. V roce 1953 založil Hugh Hefner magazín „Playboy“, jehož filosofie nahoty se stala pro mnohé vzorem k následování. Záhy patřil

„sex“ k úplné mediální všednosti. Dokonce i deníky, které se pokládají za kvalitní média, nejsou schopny odolat tomuto trendu. Stačí se podívat na internetové stránky deníků *Die Presse* nebo *Die Welt*. V umění pak začalo být možné prakticky všechno.

Tak všude zdomácněla představa: sexuální aktivity jsou autonomní oblastí lidské existence, kterou je možno uspokojovat libovolnými sexuálními zkušenostmi, na které má každý jedinec plné právo. Praktickou aplikaci tohoto životního stylu pak umožnil vývoj antikoncepčních prostředků. V roce 1960 byla uvedena na trh „pilulka“, která během dalších deseti let zahájila vítězné tažení celým světem.

Jakého rozměru dosáhl konzum tohoto antikoncepčního prostředku, ukazuje skutečnost, že mnoho našich vodních toků je tak silně zatíženo ženskými

umělými hormony, že je možno pozorovat pohlavní poruchy u ryb. Také rostoucí mužská neplodnost je vyvolávána širokým rozšířením nezníčitelného ženského hormonu.

V rámci této všeobecné sexualizace společnosti je třeba také vidět homosexuální hnutí. To argumentuje na základě zobecněného přesvědčení, že každý má právo na své sexuální aktivity, které vedou k jeho uspokojení, a nezáleží na tom, o jaké aktivity se jedná.

Homosexuální lobby vyvinula účinné strategie na prosazení svých požadavků. Jedním z výsledků je zavedení pojmu „homofobie“. Tím má být označován chorobný strach před homosexualitou. Toto označení je přímo geniální tah, který staví skutečnosti doslova na hlavu. Kdo se staví proti nepřirozenému a sexuálnímu orgánům odporujícímu chování, tomu se předhazuje, že jedná z iracionálního strachu, který je v rozporu s realitou. Podle homolobby je tedy nenormální a duševně nemocný a měl by se z této „nemoci“ léčit. Tak se sexuální morálka, která odpovídá přirozenému právu a katolické mravní nauce, stala jakoby mozkovou pavučinou úzkostných stavů. A kdo by chtěl dávat najevo takové „chorobné fóbie“?

Významnou záležitostí homosexuálního hnutí jsou tzv. homo-manželství. Prodávají se pod heslem „stejně právo na stejnou lásku“. Argumentuje se požadavky na dědické právo a právo na návštěvu v nemocnici. Záležitost postavit homo-svazky na stejnou úroveň jako řádné manželství souvisí s úsilím zakotvit ve společnosti představu, že oba životní styly jsou rovnocenné.

Z VISION 2000 - 2/2010

Přeložil Iš-

Jak je vůbec možno zastavit vlaky společnosti, které po špatném nastavení výhybek již 30 let jedou nesprávným směrem? Nebo jinak řečeno: Jak odstraníme negativní následky, které v důsledku ideologie o rovnosti pohlaví mezitím vznikly?

Jedno je nesporné. Ať jsou falešné nauky, které se už celé generace učí ve škole, jakkoliv tvrdší, bude nemožné natrvalo potlačovat to, že hormonální výzkum proti všemu tomuto ideologickému rámsu postavil jasnou hráz. Od 90. let vědci na celém světě zkoumají a denně zjišťují fundamentální rozdíly mezi mužským a ženským mozkem.

Již ve struktuře jsou enormní rozdíly, ale ještě větší jsou v reakcích a způsobu chování, které z toho vyplývají. A tyto rozdíly se dají zjistit nejen až v dospělém věku.

Již v prenatálním stavu se vyvíjejí pod vlivem pohlavních hormonů testosteronu a estrogenu výrazné rozdíly mezi mozkem muže a ženy, které vyvolávají již několik hodin po porodu rozdílné chování u nemluvnat mužského a ženského pohlaví, jak to prokázaly četné studie.

Dokonce vzájemnost, souhru rodičů při výchově dětí je možno doložit na základě pohlavních hormonů, testosteronu u mužů a estrogenu u žen. Pubertální hormonální impuls posiluje ještě jednou typické, v mozku zakotvené pohlavní rozdíly u muže a u ženy.

Kromě plození se uplatňuje rozdílnost mezi mužem a ženou velice významně při společném rodičovství. Je tomu tak, jako by rozdílné vlastnosti u otce a matky, jimiž jsou tak specificky vybaveni, byly přesně nastaveny, aby se při výchově dětí smyslu- plně doplňovaly.

Výzkumnice hormonů Louann Brizendine přiřadila rozdílné vlastnosti u muže a ženy rozdílným mozkovým areálům jednotlivých pohlaví. Tak cortex cingularis - nazývá ho centrum

Jak obdivuhodně se doplňují

Nové výsledky výzkumů hormonů o zvláštlostech pohlaví

Politika nastavuje všechny výhybky v tom směru, že pohlaví jsou si zcela rovná a totožná. Jenže vědecky je to zcela neudržitelné, jak ukazují ideologicky nezátížené průzkumy z nejnovější doby.

starostlivosti – je u žen větší než u mužů, stejně jako insula, areál plnosti citů. U mužů je větší amygdala. Hypofýza se podle statistických údajů jeví větší u žen. To všechno pak působí smysluplnou souhru rodičovských činností při výchově dětí. Testosteronem podmíněná silnější svalová výbava mužů činí je schopnějšími i pro obranu rodiny.

Ženy naopak jasněji slyší, jsou pozornější, často také trpělivější, vnímavější skrze kůži, a tím něžnější, vnímavější pro pohyb a rovněž vnímání rychlosti je u nich výraznější. Ženy jsou horvornější než muži. Má to nějaký zvláštní význam? Jejich výmluvnost je důležitá proto, protože především matce připadá úloha zprostředkovat již kojenci mnoha oslovenými mateřskou řeč. Není Wernickeova oblast, která má vliv na výmluvnost, právě u ženy proto větší než u mužů?

Muži mají kromě fantazijsně-technického nadání také větší schopnost k přímému cílevědomému myšlení. Jim přísluší spíše role vedení, takže často výrazněji vyznačují a prosazují meze a hranice. Souhra mezi amygdalou a cortexem to podle výzkumníků umožňuje.

Již samotný fakt jasnějšího hlasu u ženy a temnějšího u muže dává poznat, jak smysluplná je pohlavní rozdílnost při výchově dětí. Tichý hlas může lépe těšit, temný hlas může varovat před nebezpečnými situacemi a chránit rodinu před nepřitelem.

Zcela synchronní a naprosto stejný způsob zacházení otce a matky s dětmi – tzv. výměna rolí – není vůbec přiměřená přirozenosti. Je to spíše vymyšlená ideologie, která má decimovat mateřskou roli, a proto také je více méně neúčinná.

Naopak hormony a skrze ně podmíněné založení mozku muže a ženy ukazují, že rodiče mají vzájemně se doplňující vliv, který je pak u dětí velmi úspěšný. A protože je to tak důležité, jsou mozky mužů a žen již v prenatalní době jinak utvářeny pro pozdější souhru v rodičovství. A to by mělo být gender- a mainstreaming- ideologiemi být bláznivě lidem „vytlučeno z hlavy“?

Louann Brizendine říká: „Jednopolhavní mozek neexistuje. Dívky jsou strukturovány jakožto dívky a chlapci od počátku jako chlapci. Jejich mozek je již u narození rozdílný a z tohoto mozku vycházejí impulzy, představy a celé vnímání reality.“

Proto není možno dosahovat výchovných úspěchů ideologicky vymyšlenými koncepty, vydupanými ze země. V rodinné situaci je existence otce stejně tak významná, ba požadovaná, jako estrogenem podněcovaná funkce pro krmení dítěte. Muže pudí hormony k jiným akti-

vitám: otci jde o zajištění chleba a ubytování.

Přirozeně i muž může dítě převinout a vzít je do náruče, ale nemá tuto schopnost zcela spontánně. Může se jí naučit, nikoliv však se stejnou senzibilitou jako matka. Při náhražkách, když se dítě krmí z láhve, je to zřejmé. Ale dětští lékaři na celém světě jsou přesvědčeni, že pro kojení je mateřské mléko optimální formou stravy, která bezpečněji předchází různým nemocem.

Komu je to jasné, ten by měl vědět, že obrovské moderní úsilí uvalit na muže větší časový prostor z rodinného všedního dne musí zkrachovat a také krachuje. Muži to pokládají za nudu a dlouhodobě to nevydrží nikoliv proto, že by byli líní a nechťeli se namáhat, jak jim to manželky předhazují, ale prostě proto, že k tomu nejsou od přirozenosti nadáni. Mají také menší ochotu k přizpůsobení než ženy, a jsou proto méně schopni projevit bez zvláštní potřeby mimořádnou trpělivost.

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

jmen dvanácti Beránkových apoštolů. Chrám jsem v něm však neviděl, neboť Pán Bůh vševládny a Beránek – to je jeho chrám. A toto město nemá zapotřebí ani slunce, ani měsíce, aby ho osvětlovaly, protože ho ozařuje Boží velebnost. Jeho světlem je Beránek.

Evangelium – Jan 14,23–29

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává moje slova. A přece slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. To jsem k vám mluvil, dokud ještě zůstávám u vás. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého Otec pošle ve jméno mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. Slyšeli jste, že jsem vám řekl: ‚Odcházím‘ a ‚zase k vám přijdu‘. Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci, neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to už teď, dříve než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane.“

Když si takto představíme celou paletu podstatných rozdílů mezi mužem a ženou, které mají za následek rozdílné dominace při výchově, bude nám jasné, jak potřebné je vzájemné porozumění a jak nezbytné je zanechat konečně ideologii požadujících rovnost pohlaví. Chceme-li rodině pomoci, je třeba jí umožnit, aby uplatnila rozdílná nadání rodičů, která mají daleko větší úspěch než uměle nasazené a prosazované požadavky stejné délky času věnovaného dětem.

Úspěchy doložené výsledky výzkumů by nám také měly ozřejmit, že tyto nové informace potřebujeme bezpodmínečně i ve školách, abychom umožnili rodičům uplatňovat jejich specifické vlastnosti a odbourali rozpory, které jsou způsobeny ideologickým nedorozuměním, se kterým se musíme rozloučit.

Rodičovská úloha vyžaduje dnes vysoký stupeň bdělosti, proto je třeba, aby se rodičovský pár dlouhodobě nezatažoval takovými formami chování, které si nemůže dovolit, protože k tomu není hormonálně přiměřeně vybaven. To pak vede ke stavu nespokojenosti, vzájemných výčitek a obtíží.

Příliš daleko zajely vlaky po špatném nastavení výhybek a namnoze vykojely nebo skončily na nebezpečných slepých kolejkách. Ideologie rovnosti rozbíjí manželství. Cesta k novému začátku bude trnitá a namáhavá. Musíme k němu přistoupit s realistickým konstruktivním postojem opírajícím se o stvořitelkou různost, která umožňuje muži a ženě vzájemné doplnění a uplatnění rozdílného nadání také ve školách, které respektují toto rozdílné nadání chlapců a dívek. To odpovídá křesťanskému obrazu člověka a může přinést požehnání všem, mužům i ženám, protože jejich vzájemné doplňování je základem jejich šťastného soužití.

VISION 2000 – 2/2010

Přeložil Iš-

PROROCKÝ ČIN

Katolický spisovatel Klaus Berger chápe jmenování svatého faráře arského patronem Roku kněží jako prorocký čin. Způsob, jakým ďábel týral svatého faráře, postihl nyní samotnou církev. Církev je napadána způsobem, jaký nikdo nepamatuje. Útoky komunistů byly něco zcela jiného. Tehdejší pronásledování přineslo církvi mučedníky a církev stála celou dobu v roli vítěze. Dnes je tomu zcela jinak. Ďábel napadl veškerý kněžský a řeholní dorost, mladé řády, celibát, vychovatele mládeže i samotného papeže. Ti, kteří se dopustili sexuálních zločinů, se v prvním kroku sami dali ďáblu k dispozici a on je spoutal jejich otročnou vášní. Zakladatelé řádu bývají kandidáti na svatořečení. Zakladatel nádejného řádu Miles Christi se oddával ohavnostem. Ďábel se snaží zničit tvář církve. Útočí v ní na to, co je pro něho nejvíce trnem v oku.

SPRÁVNÝ PAPEŽ NA SPRÁVNÉM MÍSTĚ

Jak uvedl spisovatel Martin Mosebach ve „Welt Online“, Benedikt XVI. je správný papež pro naši dobu. Smutné skandály se zneužitím mladistvých jsou jen smutným vyvrcholením pokoncilní ideologie tzv. „Aggiornamenta“, které udávalo tón posledním 40 letům. Podstata krize spočívá ve ztrátě vědomí o podstatném obsahu a formách víry u kněží i u laiků. Za pontifikátu Benedikta XVI. se opět objevuje málem již zapomenutý „nárok na pravdu“ u církve a začal „boj proti relativismu“ zabydlenému v moderní společnosti. Tento boj je zásadně nutný pro existenci církve.

POSTAVME SE ZA PAPEŽE

Výzva biskupa Hankeho, který v kostele Andělů strážných obrátil na věřící, aby se solidárně postavili za papeže, kterému „děkujeme z celého srdce za jeho službu a děkujeme především Bohu za tohoto papeže“, se setkala s bouřlivým potleskem věřících, které představovala především studentská mládež z univerzity v Eichstättu. Jak zdůraznil Hanke, právě v této situaci je potřebné zesílit misijní poslání církve a vydávat svým životem svědectví živému Kristu.

Kath-net

Památce kardinála Tomáše Špidlíka

Z homilie Sv. otce Benedikta XVI. při zádušní bohoslužbě za zesnulého

Jednou z posledních vět, které pronesl oplakávaný kardinál Špidlík, byla tato: „Celý život jsem hledal Ježíšovu tvář, a nyní jsem šťastný a klidný, protože odcházím, abych ji spatřil.“ Tato úžasná myšlenka, tak prostá, jakoby dětská ve svém vyjádření, a právě proto tak hluboká, odkazuje bezprostředně na Ježíšovu modlitbu, která zazněla v evangeliu: „Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou ti, které jsi mi dal, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, protože jsi mě miloval již před založením světa.“ Je krásné a potěšující rozjímat o této návaznosti mezi touhou člověka, který aspiruje na to, aby spatřil Pánovu tvář, a touhou samotného Ježíše. Ve skutečnosti Ježíšova touha je více než aspirace, je to vůle. Ježíš říká Otcí: „Chci, aby ti, které jsi mi dal, byli se mnou.“

Jak nesmírný je to dar, slyšet tuto Boží vůli přímo z jeho úst! Myslím na dva velké muže víry, kteří žijí ponoření do této milosti, mají dar chápat se zvláštní silou tuto pravdu, a tak mohou překonávat velké zkoušky, jaké překonal otec Tomáš Špidlík, aniž by ztrácel důvěru, a zachoval si přitom smysl pro humor, který je jistě znamením inteligence a také vnitřní svobody. V tomto profilu byla zřejmá podoba mezi naším oplakávaným kardinálem a ctihodným Janem Pavlem II.: oba byli vedeni k duchovnímu boji i k šprýmu, i když měli oba obtížné osobní osudy v mládí, v jistém smyslu podobné. Prozřetelnost je svedla k sobě, aby spolupracovali pro dobro církve zvláště proto, že ona učí dýchat plně „oběma plícemi“, jak rád říkal slovenský papež. (...)

Mnozí z vás vědí, že otec Špidlík si jako své kardinálské heslo zvolil „Ex toto corde“ – z celého srdce. Tento výraz se nachází v Deuteronomiu v prvním základním přikázání zákona, který Mojžíš sdělil lidu: „Slyš, Izraeli, Hospodin je tvůj Bůh, Hospodin je jediný. Miluj Hospodina, svého Boha, z celého srdce, z celé duše a ze vši síly“ (Dt 6,4–5). Ježíš toto přikázání potvrdil (srov. Mt 22,37–39). Když si náš bratr vybral toto motto, položil, tak říkajíc, svůj život dovnitř tohoto přikázání lásky, upsal ho celý prvenství Boha lásky. (...)

A zde je třeba připomenout, že ve znaku kardinála Špidlíka je srdce, které sídlí na štítě, obsahuje kříž, na jehož ramenou se protínají slova PHOS a ZOE – „světlo“ a „život“, která jsou Boží jména. Člověk, který přijímá plně a z celého srdce Boží lásku, přijímá světlo a ži-

vot a stává se svým způsobem světlem a životem pro lidstvo ve vesmíru.

Ale kdo je tímto „srdcem“ světa, ne-li Ježíš Kristus? On je Světlo a Život, protože v něm přebývá tělesně „veškerá plnost božství“ (Kol 2,9). A zde bych rád připomněl, že náš zesnulý

bratr byl členem Tovaryšstva Ježíšova, tj. duchovním synem svatého Ignáce, který klade střed spirituality do kontemplace Boha v Kristově tajemství. V tomto symbolu srdce se setkávají Východ a Západ ve smyslu nikoliv devocionistickém, nýbrž hluboce christologickém. A Kristus, ústřední postava Zjevení, je také formálním principem křesťanského umění, které mělo v otci Špidlíkovi velkého učitele, inspirátora idejí a výrazových projektů, které našly důležitou syntézu v kapli Redemptoris Mater v Apoštolském paláci.

Chtěl bych se vrátit k tématu zmrtvýchvstání a citovat text, který velice miloval kardinál Špidlík, úryvek z hymnu o zmrtvýchvstání svatého Efréma Syrského:

*„Z výšky sestoupil On jako Pán,
z lůna vyšel jako služebník,
smrt poklekla před ním v podsvětí
a život se mu poklonil ve zmrtvýchvstání.
Bud' požehnáno jeho vítězství.“*

Panna a Matka Boží ať doprovází duši našeho ctihodného bratra do náruče Nejsvětější Trojice, kde „z celého srdce“ bude věčně chválit její nekonečnou lásku. Amen.

*Bollettino Vaticano 20. 4. 2010
Překlad -lš-*

Katolická tělovýchovná a kulturní organizace Orel župa Svatováclavská Vás zve na **POUŤ K PANNĚ MARIÍ SVATOHORSKÉ na Svatou Horu v sobotu 22. května 2010 v Příbrami**. Program: 9.30 začátek pouti na náměstí T. G. Masaryka u římskokatolického farního chrámu sv. Jakuba v Příbrami. Cestou na Svatou Horu modlitba sv. růžence a litaní • 11.00 slavná asistovaná Mše sv. podle misálu z r. 1962 na Svaté Hoře, uctění Panny Marie Svatohorské • 12.30 občerstvení na Svaté Hoře (individuálně) • 14.00 pobožnost křížové cesty v ambitech Svaté Hory, svátostně požehnání ve svatohorské bazilice. Pouť konáme ke cti Panny Marie Svatohorské, ochránčyně českého národa. Během pouti veřejně reprezentujeme svoji organizaci. Předvedeme se jako ukáznění, dochvilní, svátečně ustrojení členové katolického Orla, jako mariánští rytíři. Orelské prapory, orelské stejnokroje a lidové kroje vítány! Kvůli dostatečné orientaci při Mši sv. poutníci obdrží česko-latinický mešní řád. **Příhlášky a dotazy pořadatelům:** PhDr. Stanislav Vejvar, starosta Orla župy Svatováclavské, standa.vejvar@volny.cz, <http://orel-zsv.ic.cz>.

Svatý František obrací heretiky (16)

HROMADNÝ NÁVRAT LIDU
KE KATOLICKÉ VÍŘE

Katolíci v Thononu měli velkou radost, když zase mezi sebou uviděli milovaného apoštola, který jim jako první přinesl světlo pravé pravdy. Františka rovněž potěšilo, že se opět nachází mezi svými dětmi, ale jeho radost ještě nebyla úplná. Přesvědčil se, že počet obrácených v době jeho nemoci nijak nevzrostl. Protestanti ve městě byli o něco pokornější, ale byli vůči „světlu“ stále nepřátelsky naladěni. Venkované naopak projevovali neobvyklou ochotu přijmout katolickou víru a všemožně se dožadovali kněží, protože, jak konstatoval apoštol, „malí a prostí se s větší ochotou ujmají Kristova kříže než bohatí a učení světáci“. Bohužel rytíři sv. Mořice a Lazara se stále více utápěli v nízkém egoismu. Místní slíbených šesti farářů opatřili obročí jen pro tři: v tomto roce nejenže nebyli štedřejší, ale zdálo se, že by nejraději ustoupili i od toho, co s takovými obtížemi přiznali.

V tu dobu se František dověděl, že 2. května byla uzavřena mírová smlouva ve Vervins, a to díky péči kardinála de Medicis, pozdějšího papeže Lva XI. Nemohlo být nic příznivějšího pro dobrý obrat v Chablais. Smlouva vrátila Evropě mír a sabaudskému knížeti definitivně přiznala provincie Chablais a Terniere. Lid mohl být spokojen, že nepřipadne opět pod Bern a nebude tak vystaven pronásledování, které bylo největší překážkou pro obrácení celé oblasti.

Františkovi se v průběhu roku podařilo instalovat faráře ve dvou hlavních farnostech kolem Chablais, jmenovitě v Bellevaux a v Bons. Farářem v Bons se stal Jan Mangier, vzorný

kněz, výborný katecheta a neúprosný nepřítel hereze. Klaudia Chevaliera chtěl František instalovat sám. Když přišli na místo, nikdo je nechtěl přijmout, tak výrazně přemluvili pastoři místní obyvatele. S obtížemi se jim podařilo za drahé peníze obstarat kousek ovesného chleba, který se obvykle dával dobytku, něco syra a trochu vody. Víno jim nikdo nechtěl prodat. To skromné jídlo museli sníst jen tak na zemi, protože jim nikdo nepůjčil ani stůl. František byl zvyklý na takové situace a těšil se, že může následovat Mistrovu chudobu. „To je pravý apoštolský život,“ těšil svého společníka. Ten jako věrný spolupracovník svatého apoštola s ochotným srdcem se ujal práce v tak málo sympatické farnosti. Pán Bůh však požehnal jeho velkodušnosti. Lidé se brzy přesvědčili, že jejich farář vůbec není nějakým strašným člověkem, jak ho vyličili pastoři, nýbrž pracovitým a nezištným knězem, který se vyznačuje horlivostí a velkými znalostmi. Se stále větší ochotou šli za jeho hlasem a vinný keř, který vypadal jako useknutý, začal brzy přinášet nečekané ovoce.

Svatý apoštol nezůstavil kněze, rozmístěné na různých místech misie, vlastním silám. Věděl, že je jeho povinností dodávat jim odvahy do boje s těžkostmi, kterých nescházelo, a že musí také zajistit jednotné metody v řízení farností a pastoraci. Proto je dvakrát týdně shromažďoval v Thononu. Vyhlašoval konference zaměřené jak na metody vedení duší, tak na další vzdělávání kléru. Kněží mu naslouchali velmi rádi a se zájmem, protože jejich učitel promlouval mistrovsky, ale také sám všechno praktikoval. Nikdy ne-

dával najevo svou nadřazenost, naopak sám sebe pokládal za posledního ze všech. Rektor Marrignier dosvědčil ve svých vzápětích, že když s ním svatý apoštol cestoval, nikdy nechtěl vést modlitbu breviáře, ale vždy postupoval tuto čest Marrignierovi. Jednou se museli na noc zastavit v nějakém ubohém hostinci, kde bylo k dispozici jen jedno lůžko. František přijal s velkým povděkem nepohodlí, jako by bydlel v paláci. Lůžko postoupil Marrignierovi a sám se uložil na podlaže. Tato pokora jejich staršího bratra měla na všechny hluboký vliv.

V té době jeden z obyvatel okresu Vaud, kalvinista jménem Ferdinand Bouvier, dal světu vynikající příklad. Prozřetelností mu sběh okolností dovolil seznámit se s Františkem za zvláštní situace. Jednou, když byl na lovu se svým příbuzným markýzem de Lullinem, zjistil s překvapením, že psi, které vypustil, aby nadháněli zvěř, se k němu vrátili jako vystrašení. Šel tedy sám napřed, aby se podíval, co se děje, a uviděl zástup lidí shromážděných kolem katolického kněze. Ten seděl na velkém kamenu pod širým nebem vystavený slunečnímu žáru a se zápalem vykládal pravdy katolické víry. Bouvier se zaposlouchal do jeho slov. Bylo v nich tolik světla, síly a nadšení, že pocítil silné vzrušení. Od té doby navštěvoval opakovaně svatého misionáře a rozmlouval s ním o náboženských otázkách. Způsob, jak se zachoval pastor Lignarius, a zpráva o disputaci ho utvrdily v přesvědčení, že Kalvínova nauka je bludná. František doufal, že brzy započte Bouviere do počtu heretiků, které přivedl k pravé víře. Právě tehdy vyšlo tiskem dílo Duplessis Mornay zaměřené ostře proti oběti mše svaté. Mornay byl člověk, který vládl jak perem, tak mečem a platil za nejvýtečnějšího a nejvzdělanějšího kalvinistu, za vůdce protestantské strany a za papeže hugenotů. Bouvier si knihu přečetl a její

argumenty se mu zdály správné a odůvodněné. Zanesl tedy knížku Františkovi, a protože ho nezastihl, nechal knížku na stole a založil stránky, které jim nejvíce otrásl. Když se František vrátil, prošel celou knížku, poznamenal si hlavní bludy a vytrhl si z knížky čtyři či pět stránek plných rouhání. Bouvier na sebe nedal dlouho čekat. „Pane,“ – řekl apoštol přichozímu, „váš Duplessis Mornay je jeden z nejnebezpečnějších lhářů, jaké jsem kdy potkal.“ Jako důkaz mu ukázal mnoho úryvků děl církevních Otců, které autor oklestil a překroutil. Bouvier nevěřil vlastním očím. František dále poukázal na rouhavé urážky, které Mornay v knize nashromáždil proti katolické víře a církvi. Bouvier se tedy rozhodl, že předloží dotaz ženevským pastorům, co soudí o Mornayově knížce. Protože od nich nedostal žádnou konkrétní odpověď, rozhodl se, že se s nimi rozejde. František s velkou radostí prošel s konvertitou celý kurs katolického náboženství, jak ještě později ukážeme.

Právě tehdy dostal František dopis od paní de Bois, která mu oznamovala, že přišla se všemi čtyřmi dětmi na zámek Brens, a prosila ho, aby přišel na zámek, protože potřebuje jeho radu v mnoha vážných věcech. Ačkoliv František měl velmi rád svou rodinu, tentokrát matce nevyhověl, protože se mu zdálo, že by nepřítomností v této chvíli poškodil misijní dílo. Poslal tedy na zámek Rolanda s tímto vzkazem:

„Vysvětli matce, že její pozvání mimo všechnu její vůli pokládám za úklad nepřítelů spásy. Je zde tolik Božích dětí, mých sester a bratrů v Kristu, kteří mě naléhavě potřebují. Nemohl bych nyní odejít, aniž bych se nezpronevil Bohu, jen proto, abych udělal rodině dočasnou příjemnost.“

Roland věrně vyplnil svůj úkol a paní de Bois se tentokrát musela obejít bez setkání se svým synem. ►

► Blížila se doba čtyřicetihodinové pobožnosti (25. července). Protože k tomu bylo potřebné povolení a podpora knížete, poslal biskup Granier do Chambéry otce Cherubína, aby celou záležitost zajistil. Kníže záměr nadšeně schválil. Protože chtěl také přispět k povznesení katolické víry a dát slavnosti náležitý lesk, slíbil, že sám pokryje všechny náklady, a nařídil gubernátorovi provincie a úředníkům, aby každý zajistil ve své oblasti, čeho bude zapotřebí. Poslal také stříbrem tkané tapiserie a odborníky na jejich rozvěšení. Přislíbil svou osobní účast ihned po návratu z cesty do Bresse. Svatý otec na žádost biskupa udělil plnomocné odpustky všem, kteří se pobožnosti zúčastní, a poslal značnou sumu na pokrytí nákladů slavnosti.

Ženevský biskup vyhlásil odpustky ve své diecézi a totéž udělali biskupové v Lyonu a Lausanne. Bylo tedy možno očekávat velký nával poutníků. Aby zainteresoval celou společnost, poslal otec Cherubín ženevským pastorům pozvání na disputaci. Ženevští radní velmi naléhali na pastory, aby pozvání přijali a poslali do Thononu ty nejlepší, aby se tak dokončila disputace s Lignariem. Dokazovali, že odřeknutí by bylo velkou hanbou pro protestantskou církev. Ale pastoři měli panický strach z otce Cherubína a ještě více z Františka a neměli odvalu vystoupit v Thononu proti nim.

S knížetem Karlem Emanuelem se František setkal osobně v Chambéry, kde kníže a posel francouzského krále za účasti biskupů ze Ženevy, Belley a Maurienne slavnostně odpřísáhli mír uzavřený ve Vervins. Obřad se konal v kostele svatého Františka. Další den přijal kníže světce a určil zahájení čtyřicetihodinové pobožnosti na 15. srpna. Slíbil svou osobní účast, aby tak prokázal laskavost nově obráceným, zvláště těm nejchudším.

Když se František vrátil do Annecy, napsal dopis správci po-

kladu v Chablais, aby připravil ubytování pro biskupa. V Thononu se však dověděl, že slavnost se musí odložit na 23. srpna, protože Juan Mendoza, vůdce španělských pluků, které sloužily za žold ve Francii, potáhne s vojskem přes město. Ihned vyslal posla s listem a prosil Mendozu, aby přenechal cestu Spasiteli a sám si vybral jinou.

V té době chtěl Bůh oslavit svého služebníka zvláštní milostí. Mezi heretiky, na jejichž obrácení František tolik pracoval, byla jedna kalvinistka, která bydlela v předměstí Thononu v Saint-Bon. Tato žena tvrdošijně setrvala ve svých bludech, i když si Františka velice vážila. Poslouchala sice jeho výklady, ale prohlašovala, že nikdy neodloží svou víru, protože se v ní narodila. Narodil se jí chlapec a ona odkládala jeho křest ze dne na den, až děťátko náhle zemřelo. Byla z toho velice smutná, že tak zabránila dítěti v cestě do nebe svou vlastní nedbalostí. Cestou k hřbitovu, kde chtěla objednat pro své dítě hrob, potkala svatého Františka. Vrhla se mu k nohám a hlasitě volala: „Otče, prosím, smiluj se a vrať život mému synáčkovi alespoň na chvíli, aby mohl přijmout křest, a já slibuji, že se stanu katoličkou.“

František byl tak dojatý její bolestí, že nebyl schopen slova. Klekl ihned na zem a prosil Boha, aby se smiloval nad matkou i nad dítětem. Když přišla matka domů, našla dítě živé. Vzala ho do náruče a běžela do kostela a dávala hlasitě najevo svou radost. Dítě žilo ještě dva dny a všichni se mohli přesvědčit o pravdivosti zázraku. Matka i s celou rodinou přijala katolickou víru. Mnoho protestantů, které otec Cherubín vyzval, aby se o této události přesvědčili, dospěli k závěru o autentičnosti zázraku a zřekli se bludů.

(Pokračování)

Překlad -lš-

„izolovaná“ od světa. Není tomu tak a je to vidět např. na stycích, které Malta udržuje s různými zeměmi, a ze skutečnosti, že u mnoha národů se nacházejí maltští kněží. Rodiny a farnosti na Maltě totiž dokázaly vychovat tolik mladých lidí se smyslem pro Boha a víru, že mnozí odpověděli velkodušně na Ježíšovo volání a stali se kněžími. Mnozí z nich objali misijní poslání ad gentes v dalekých zemích a zdělili apoštolského ducha, který podněcoval apoštola Pavla, aby zanesl evangelium tam, kam ještě nedospělo. To je aspekt, který jsem s radostí zdůraznil, že totiž víra se posiluje, když se předává druhým (Redemptoris missio, 2). Na základě této víry se Malta rozvinula a nyní se otvírá různým skutečnostem ekonomickým a kulturním, jimž nabízí cenný přínos.

Ve znamení lásky

Je jasné, že Malta se v průběhu staletí často musela bránit – a to je vidět na jejich opevněních. Strategická pozice malého souostroví často přitahovala pozornost různých sil politických a vojenských. A přece nejhlubší poslání Malty je křesťanství, lépe řečeno je to univerzální poslání míru. Slavný maltézský kříž, s nímž všichni spojují tento národ, vlál mnohokrát uprostřed konfliktů a střetů; ale díky Bohu, nikdy neztratil svůj autentický a trvalý význam: je to znamení lásky a smíření, a toto je právě poslání národů, které přijímají a objímají křesťanské poselství.

Problémy s migrací

Jako přirozená křižovatka je Malta centrem tras migrace: muži a ženy jako v dobách svatého Pavla přistávají na maltském pobřeží, často k tomu dohnání velmi krutými životními podmínkami, násilím a pronásledováním, a to samozřejmě přináší problémy v rovině humanitární, politické, právní, problémy, které nemají snadná řešení, ale je třeba je hledat s vytrvalostí a důsledností

a soustřeďovat zásahy na mezinárodní úrovni. Bylo by dobré, aby se tak dělo u všech národů, které mají křesťanské kořeny ve svých ústavách a ve své kultuře.

Fascinující Pavlův příklad

Výzva zapojit do dnešní komplexnosti věčnou platnost evangelia je fascinující pro všechny, zvláště pro mládež. Nové generace ji totiž vnímají mnohem silněji, a proto jsem chtěl, aby na Maltě i přes krátkost mé návštěvy nechybělo setkání s mládeží. Byl to moment hlubokého a intenzivního dialogu, který byl navíc ozdoben prostředím, kde se konal – přístavem Valletta – a nadšením mládeže. Nemohl jsem jim nepřipomenout zkušenost mladého svatého Pavla: zkušenost mimořádnou, jedinečnou, a přece schopnou oslovit nové generace každé epochy, pro onu radikální transformaci, která následovala po setkání se zmrtychvstalým Kristem. Díval jsem se tedy na maltskou mládež jako na potenciální dědice duchovní příhody svatého Pavla, povoláné jako on odhalovat krásu Boží lásky, darované nám v Kristu; obejmout tajemství Kříže; stát se vítězi právě nad zkouškami a strádáním, nemít strach z „bouří“ života ani ze ztroskotání, protože záměr Boží lásky je nakonec větší než bouře a ztroskotání.

Draží přátelé, to bylo ve zkratce poselství, které jsem zanesl na Maltu. Ale jak jsem naznačil, bylo toho mnoho, co jsem já sám přijal od oné církve, od onoho pozeňhaného Božího lidu, který evidentně uměl spolupracovat s jeho milostí. Na přímluvu apoštola Pavla, svatého Jiřího Preky, kněze, prvního maltského světce, a Panny Marie, kterou věřící na Maltě a Goze uctívají s takovou zbožností, kéž nadále dělá pokroky v míru a prosperitě.

Bollettino Vaticano 21. 4. 2010

Mezititulky redakce Světla

Překlad -lš-

už došel tak daleko, že postavil celý mravní řád doslova na hlavu. A nejen mravní řád, ale dokonce i samotnou přírodu, jak se stalo v jeho „vědecky“ doložených ideologiích, které popírají přirozenost pohlaví. Zcela proti všem zásadám lidskosti a přirozenosti bylo zavedeno nedotknutelné právo zabít nenarozené děti. Přitom si je společnost při své zvrácenosti dnes už tak jista sama sebou, že se rozhodla zahájit „konečné řešení“ a likvidovat všechno, co jí ještě stojí v cestě. Její hlavní překážkou zůstává nauka katolické církve. Postup a prostředky útoků proti ní jsou den ze dne drzejší a smělejší. Jestliže se nám zdá, že je to fantazie bláznů, kteří by chtěli papeže postavit před soud za zločiny proti lidskosti a vyhrožují zrušením státu Vatikán, pak si musíme uvědomit, že i když je to zatím zřejmě neuskutečnitelná forma agrese, ukazuje to nicméně zcela jasně vytyčený cíl, kterého se protivníci nehodlají vzdát, dokud ho nedosáhnou. Každý si může učinit představu, co církev v nejbližší budoucnosti čeká. Hrozba žaloby na papeže je ve skutečnosti jen manifestační projev žaloby, kterou společnost vznáší proti církvi v situaci, kdy stojí tomuto útoku tváří v tvář zaskočena, nepřipravena a zahanbena. Všechno to dobré a krásné, co vykonala a dále koná, v dýmu velkého skandálu zcela bledne. Je zcela jasné, že obviňováním církve chce svět předejít žalobě, která musí být vznesena proti němu. Jak rychle jeho smělost roste, vidíme na příkladu biskupa Waltera Mixy: není to dávno, co si ho média vzala na mušku, a už se jim za přispění jeho vlastních spolubratří podařilo ho „odstřelit“. Na žalobu proti časopisu Titanic, který zveřejnil ohavnou a urážlivou karikaturu Ukřižovaného, odpověděla německá státní prokuratura, že tato karikatura nenarušuje veřejný mír, protože ten je už dosta-

tečně narušen církevními skandály. Co si počít?

Naším hlavním problémem není otázka, jak se obhájit před světem. On stejně žádnou obhajobu nepřijme, musel by totiž přiznat, že je sám utopen v bahně a zločinnosti až po uši. Naším problémem však je, jak se obhájit před Bohem. Nejsme snad před ním zodpovědění i za samotný stav tohoto světa? Co nám pomůže vypočítávat, že procento našich hříchů je jen zlomek toho, co se děje ve světě. Každý náš hřích a především nemravnost se ve svých důsledcích tak umocňuje, že naše „malé procento“ ve skutečnosti daleko převyšuje všechny hříchy ostatního světa. A to ještě na rozdíl od tohoto světa máme k dispozici nesmírné nadpřirozené prostředky k tomu, abychom se varovali zlého a konali dobro, což je naší svatosvatou povinností. Kromě toho jsme byli na toto nebezpečí včas upozorněni. Kdykoliv však nás sám Bůh prostřednictvím své Matky varoval a byla řeč o hlubokém úpadku kléru, dělalo se všechno proto, aby tento hlas byl umlčen. Stalo se tak v La Sallettě, ve Fatimě, v Amsterdamu, v Garabandalu, abychom jmenovali aspoň ta neznámější místa.

Najde se někdo, kdo nás přesvědčí jako Námána, abychom přestali spoléhat na svůj rozum, na své ohledy, abychom odložili svou pýchu a vykoupali se v Jordánu, jak nám bylo doporučeno? Představme si, že by služebníci v Káně řekli Panně Marii: „Co nám ta žena tady chce nařizovat?“ Dnes už by mělo být každému jasné, že si sami neporadíme, že se musíme pokořit a důsledně si spočítat a tak říkajíc oficiálně vyhodnotit, kolika dobrých rad a doporučení Matky Boží jsme už neposlechli, a vyvodit z toho důsledky. Panna Maria k nám nepřichází se slzami v očích proto, abychom ji přesvědčovali, že chce od nás nemožné věci, protože nezná naše poměry. Niko-

li Ona neví, co my víme, ale my nevíme, co ví Ona. Proto přichází jako milující Matka, aby pro svého Syna zachránila své milující děti.

Co nám pomůže říkat, že nikdo není zavázán věřit v soukromá zjevení, ani v ta zjevení církvi uznaná. Znamená to snad, že pokud ve zjevení nevěříme, že se nestane to, před čím nás varují, že nenastane úpadek mravů, že nebude mezi klérem nemravnost, že nedojde k válce a že se bludy nerozšíří atd.? Všechny ty neblahé věci, které následují po nepřijatém varování, nás naopak zavazují ke zpytování svědomí, proč jsme neuvěřili a neuposlechli, a také k přijetí příslušné odpovědnosti. Naše matky stárnou a může se nám někdy zdát, že už nerozumí našim problémům. Maria je věčně mladá a před jejím zrakem leží budoucnost stejně přítomná a stejně jasná jako minulost. Bude to pro nás, a především pro všechny odpovědné, jednou velmi bolestné poznání, až uvidíme, jaké důsledky měla pro celé lidstvo naše nedůvěra, sebejistota a váhavost, s jakou jsme přehlíželi její varování a výzvy. Nebo může se snad ještě pochybovat o skutečnosti hříšného života kléru a pohoršení, před kterým varovala již před dvěma sty lety?

Ani její žádost o páté mariánské dogma není něco jako její nedomyšlený rozmar. Je to nabízená cesta k záchraně světa. Tábor odpůrců titulu Spoluvykupitelka si s táborem jeho hluboce přesvědčených zastánců zřejmě nerozumí v jedné věci. Staví se tak kategoricky proti, jako by měl být Panně Marii udělen titul Vykupitelka. Všem je nám jasné, že vykupitelé nebyli dva, ale jeden, ale tento jediný Vykupitel sám rozhodl, že bude mít vždy a ve všem po boku svou Matku Marii a ona s ním bude spolupracovat do té míry, že dílo vykoupení je bez ní zcela nemyslitelné. I její zjevení v průběhu dějin jsou součástí jejího spoluvykupitelského poslání. Tak jako titul Bohorodička potvrdil slavnostně v Efezu, že

Ježíš Kristus je Boží Syn, tak titul Spoluvykupitelka potvrzuje, že Ježíš Kristus je jediný Vykupitel a že nikdo si žádnou jinou cestou k ospravedlnění nezařídí. Jestliže On sám ji ve svých sděleních ctihodně Conchitě takto tituluje, jistě ví, o čem mluví. Ona je jediným kanálem všech milostí, které její Syn zajistil světu. Přičinila se o to také mírou utrpení, která přesahuje utrpení všech mučedníků, které přijala dobrovolně, ačkoliv sama nemá tu nejmenší poskvrnu.

Katechismus říká, že prorocťví dostávají smysl, když se naplní. Posudme sami: Její vyvolený posel Ida Peerdemanová nám popisuje, co jí Maria ukázala: „Viděla jsem různě velké domy. Některé jsem poznala, jako Vatikán. Jiné byly semináře a univerzity. Ze všech budov jsem viděla vycházet kněze a laiky. Ulekla jsem se toho, protože měli hlavy vlků, lišek a hyen. Plížili se stále blíže, chodili kolem a hledali. Byl to ošklivý pohled. Pak jsem slyšela hlas, jak říká: »To jsou ti, kteří zavedli můj lid na poušť a rozdělili církev.« A Panna Maria k tomu dodává: »Chápete, proč jsem přišla? Úpadek církve a světa je v plném proudu. Zhoubu pronikla do církve a do světa. Můj Pán mě poslal, abych vás varovala, ale vy jste mě nevslechli. Řekni pastýřům, že je přivedu k Němu. Skrze sebe k Němu. Ale musí se obrátit. Pánova Nevěsta nebyla na svět poslána zbytečně. Zaneste ji mezi národy. Rozumějte tomu dobře. I Pán potřeboval matku, aby mohl vstoupit do života. Skrze matku přichází život. Proto musí být přinesena zpět do vašich kostelů, odkud byla vynesena, a mezi národy. Pak zažijete rozkvět.«“

Kéž by se aspoň malé stádo „z toho, co ještě zbylo“, vroucněji a vytrvaleji modlilo za naše probuzení a obrácení a také za naše kněze, aby se církev u všech svých synů setkávala s podobně čistým štítem a životem k Boží slávě, jakým ji ozdobil její věrný služebník kardinál Tomáš Špidlík.

Pondělí 10. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (574. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Unitate 7:00 GOODwillBOY IV. (9. díl) 7:40 Dotek lásky a posvěcení 8:10 Malebný Siam - THAJSKO 8:30 Noční univerzita: Církevní rozměr víry a víra jako osobní přesvědčení - Aleš Opatrný 9:15 Hledači dobrých zpráv (8. díl): Apropó 9:30 Hledání (4. díl): Hledání osvoboditele 10:00 Čteme z křesťanských periodik 10:10 Nedělní čtení (25. díl): 6. neděle velikonoční 10:35 Na koberečku (84. díl) 10:50 Cesta k andělům (29. díl): Antonín Randa 11:30 Hornolidečko - Lužná 11:45 Bolek a Lolek (6. díl): Černá dáma 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 GALAVEČER DÍKŮ 2010 14:05 Kulatý stůl (44. díl): Cesta ke šťastnému mateřství 15:35 Příběh Růžencového oltáře [P] 16:00 H2Onews (82. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 7. 5. 2010 16:10 Temný kodex 16:40 Přejeme si... 17:00 NOEparáda (76. díl) [L] 17:40 Čteme z křesťanských periodik 17:50 Noekreace aneb Vandrování (34. díl) 18:00 První setkání KaPrů a Kanoí v Ostravě 18:10 Přejeme si... 18:35 Bolek a Lolek (7. díl): Dva rytíři [P] 18:45 Léta letí k andělům (5. díl): Rev. Jaroslav Kratka 19:05 Atlas Charity (29. díl): Český Tešín (Domovinka pro seniory) 19:10 Sekty v Bolívii 19:35 Litanie loretánské 19:50 Zpravodajské Noeviny: 6. 5. 2010 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Nemusíme, chceme! [P] 20:50 Na koberečku (84. díl) [P] 21:05 GOODwillBOY IV. (9. díl) 21:50 Noční univerzita: Milosrdný otec - Mons. František Václav Lobkowicz [P] 22:50 Matka 23:10 Cesty za poznáním: Mexico City 0:05 Zpravodajské Noeviny: 4. 5. 2010 0:20 GALAVEČER DÍKŮ 2010 2:10 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 11. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (82. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 7. 5. 2010 6:15 Noční univerzita: Církevní rozměr víry a víra jako osobní přesvědčení - Aleš Opatrný 7:00 Vykróme z mlhy 7:25 Noemova pošta 2010: květen 8:55 Nemusíme, chceme! 9:40 Noekreace aneb Vandrování (34. díl) 10:00 AREGUA 10:20 Platinové písničky (5. díl): Dechovka 10:50 Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Spurným 11:30 Litanie loretánské 11:45 Bolek a Lolek (1. díl): Autostopáři 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Uvítací ceremoniál na letišti v Lisabonu: Apoštolská cesta Svatého otce Benedikta XVI. do Portugalska [L] 12:55 Octava dies (574. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:25 Malebný Siam - THAJSKO 13:45 Návštěva kláštera sv. Jeronýma v Lisabonu: Apoštolská cesta Svatého otce Benedikta XVI. do Portugalska [L] 19:15 Mše svatá na Palácovém náměstí v Lisabonu: Vatikánské přenosy, apoštolské cesty a návštěvy Sv. otce [L] 21:15 Abrahám (4. díl) 21:50 Zpravodajské Noeviny: 4. 5. 2010 22:00 Tygři oceánů (5. díl) [P] 22:30 Čteme z křesťanských periodik 22:40 Česká bible v průběhu staletí 23:00 Bez hábitu: Misijní sestry Služebnice Ducha Svatého 0:00 Zpravodajské Noeviny: 11. 5. 2010 0:10 Modlitby se zpěvy Taizé 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 12. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:00 Studio Benedikt II.: Apoštolská cesta Svatého otce Benedikta XVI. do Portugalska 6:05 Zpravodajské Noeviny: 11. 5. 2010 6:15 Sekty v Bolívii 6:40 Tygři oceánů (5. díl) 7:10 Přejeme si... 7:30 Cesty za poznáním: Egypt 8:20 Hledání (3. díl): Hledání svobody 8:45 Cesta k andělům (29. díl): Antonín Randa 9:25 Vykróme z mlhy 9:50 Noekreace aneb Vandrování (34. díl) 10:05 Čteme z křesťanských periodik 10:15 První setkání KaPrů a Kanoí v Ostravě 10:25 Temný kodex 11:00 Setkání se světem kultury v Betlémském kulturním středisku v Lisabonu: Apoštolská cesta Svatého otce Benedikta XVI. do Portugalska [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Noční univerzita: Církevní rozměr víry a víra jako osobní přesvědčení - Aleš Opatrný 12:50 Matka 13:10 Průmyslové muzeum Mladějov na Moravě a Mladějovská průmyslová dráha 13:35 Bez hábitu: Misijní sestry Služebnice Ducha Svatého 14:35 Unitate 14:50 Hledání (4. díl): Hledání osvoboditele 15:15 Příběh Růžencového oltáře 15:40 Lacné teplo 16:00 Zpravodajské Noeviny: 11. 5. 2010 16:10 Abrahám (4. díl) 16:45 Na koberečku (84. díl) 17:00 V posteli Pod ne-

besy IV. (9. díl) [P] 17:50 NOEparáda (76. díl) 18:15 Litanie loretánské 18:30 Návštěva kaple Zjevení ve Fatimě a modlitba nešpor v kostele Nejsvětější Trojice ve Fatimě: Apoštolská cesta Svatého otce Benedikta XVI. do Portugalska [L] 20:15 Studio Benedikt II.: Apoštolská cesta Svatého otce Benedikta XVI. do Portugalska [L] 21:00 Léta letí k andělům (39. díl) [P] 21:20 Přejeme si... [P] 21:40 Atlas Charity (30. díl): Frydek - Mistek (Charitní ošetrovatelská a pečovatelská služba) 21:45 Hledání (5. díl): Hledání naděje [P] 22:10 Léta letí k andělům (5. díl): Rev. Jaroslav Kratka 22:30 Návštěva kaple Zjevení ve Fatimě a modlitba nešpor v kostele Nejsvětější Trojice ve Fatimě: Apoštolská cesta Svatého otce Benedikta XVI. do Portugalska 0:00 H2Onews (79. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 16. 4. 2010 0:10 Setkání se světem kultury v Betlémském kulturním středisku v Lisabonu: Apoštolská cesta Svatého otce Benedikta XVI. do Portugalska 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 13. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (82. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 7. 5. 2010 6:15 U NÁS aneb od címbálu o lidové kultuře (26. díl) 7:15 Cesty za poznáním: Death Valley 7:25 Noční univerzita: Milosrdný otec - Mons. František Václav Lobkowicz 8:25 Noemova pošta 2010: květen 10:00 Harfa Noemova IV. (5. díl) 10:20 Atlas Charity (30. díl): Frydek - Mistek (Charitní ošetrovatelská a pečovatelská služba) 10:25 Na koberečku (85. díl) 10:40 Litanie loretánské 11:00 Mše svatá na náměstí ve Fatimě: Apoštolská cesta Svatého otce Benedikta XVI. do Portugalska [L] 11:50 NOEparáda (76. díl) 13:05 V posteli Pod nebesy IV. (9. díl) 13:45 NOEparáda (76. díl) 14:35 Přejeme si... 14:55 Nemusíme, chceme! 15:40 Eliška Servátková 16:00 Zpravodajské Noeviny: 11. 5. 2010 16:10 Cesty za poznáním: Kuba 17:00 Hledání (5. díl): Hledání naděje 17:25 První setkání KaPrů a Kanoí v Ostravě 17:35 Příběh Růžencového oltáře 18:00 Ve jménu Ježíše (1. díl): První dobrodružství křesťanů 18:25 VLKOLÍNEC: pohlednice 18:35 Bolek a Lolek (8. díl): Kovbojové 18:45 GOODwillBOY IV. (9. díl) 19:25 Na koberečku (85. díl) 19:40 Noekreace aneb Vandrování (34. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny: 13. 5. 2010 [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Klapka s ... (1. díl): Klapka s Alenou Krejčí [P] 21:05 700 let Radvanic a Bartovic 21:35 Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Spurným 22:15 Zpravodajské Noeviny: 13. 5. 2010 22:30 Noční univerzita: Církevní rozměr víry a víra jako osobní přesvědčení - Aleš Opatrný 23:15 Cesta k andělům (29. díl): Antonín Randa 0:00 Zpravodajské Noeviny: 13. 5. 2010 0:10 Tygři oceánů (5. díl) 0:40 VLKOLÍNEC: pohlednice 0:50 Unitate 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 14. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 5. 2010 6:15 V posteli Pod nebesy IV. (9. díl) 7:05 VLKOLÍNEC: pohlednice 7:15 Octava dies (574. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 7:45 GALAVEČER DÍKŮ 2010 9:45 Kulatý stůl (51. díl): 60. let od Barbarské noci I. 11:15 Mše svatá na Velkém náměstí v Porto: Apoštolská cesta Svatého otce Benedikta XVI. do Portugalska [L] 13:15 AREGUA 13:35 Cesty za poznáním: Kuba 14:30 Závěrečná ceremonie na letišti v Porto: Apoštolská cesta Svatého otce Benedikta XVI. do Portugalska [L] 15:00 Platinové písničky (5. díl): Dechovka 15:25 Abrahám (4. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 13. 5. 2010 16:10 Cesta k andělům (29. díl): Antonín Randa 16:50 VLKOLÍNEC: pohlednice 17:00 Nemusíme, chceme! 17:45 Vykróme z mlhy 18:10 Eliška Servátková 18:25 Noekreace aneb Vandrování (34. díl) 18:35 Bolek a Lolek (9. díl): Falešný dědek 18:45 Léta letí k andělům (5. díl): Rev. Jaroslav Kratka 19:05 700 let Radvanic a Bartovic 19:35 Litanie loretánské 19:50 H2Onews (83. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 14. 5. 2010 [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Kulatý stůl (52. díl): 60. let od Barbarské noci II. 21:35 Přejeme si... 22:00 NOEparáda (76. díl) 22:25 Atlas Charity (30. díl): Frydek - Mistek (Charitní ošetrovatelská a pečovatelská služba) 22:30 Noční univerzita: Milosrdný otec - Mons. František Václav Lobkowicz 23:30 Cesty za poznáním: Orient Express 0:00 H2Onews (83. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 14. 5. 2010 0:10 Tygři oceánů (5. díl) 0:40 Sekty v Bolívii 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 15. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (83. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 14. 5. 2010 6:15 Platinové písničky (5. díl): Dechovka 6:45 Octava dies (574. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu

Program Sázava 21, o.s. pod záštitou starosty Městysse Kácov, FATYMu Vranov n. D., YMCA v ČR, TV-MIS.cz, časopisu Milujte se! a dalších pořadů od 31. května do 6. června 2010 dny **ČESKÁ REPUBLIKA PRO JEŽÍŠE 2010 aneb evangelizační dny v Kácově a YMCA. Motto: Kristus je pro všechny (Benedikt XVI.). Host: P. James Manjackal** (nar. 1946) - katolický kněz z Indie z Kongregace misionářů sv. Františka Saleského. Vykonal mnoho evangelizačních cest mezi křesťany i nekřesťany jak ve své zemi, tak na všech pěti kontinentech. Více informací na www.jmanjackal.net. • Program: 31. května - 2. června 2010 duchovní cvičení pouze pro katolické kněze v kostele Panny Marie v Kácově; 3.-5. června 2010 duchovní cvičení pro všechny věřící a ty, kteří se chtějí přiblížit Bohu v YMCA; 6. června 2010 - hlavní evangelizační den ČR pro všechny lidi dobré vůle v YMCA, křesťanském táboře nedaleko Kácova. **Téma duchovních cvičení:** Zach 4,6: Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů. Podrobnější informace na www.viraanadeje.cz. Zvlášť oslovujeme všechny hledající, aby přijali toto pozvání a vyslechli si dle svých možností slova lásky, víry a naděje, tak potřebná v nárocích každodenního života. Toto setkání je výzvou pro celý náš národ, neboť Ježíš je láska, víra i naděje, kterou naše vlast tolik potřebuje. Jedině Kristus může být naším spolehlivou nadějí!

7:15 Bez hábitu: Misijní sestry Služebnice Ducha Svatého 8:15 Abrahám (4. díl) 8:50 Ve jménu Ježíše (1. díl): První dobrodružství křesťanů 9:15 Noeland (18. díl) 9:35 Přejeme si... 10:00 V posteli Pod nebesy IV. (9. díl) 10:50 NOEparáda (76. díl) 11:25 Mše svatá: Pouť Rádia Proglas a TV NOE na Svatém Hostýně 2010 [L] 12:35 Litanie loretánské 12:50 Bolívijská barokní hudba 13:50 Zpravodajské Noeviny: 13. 5. 2010 14:00 Na koberečku (85. díl) 14:20 Naučme se poslouchat 14:45 Cesty za poznáním: Kuba 15:35 Léta letí k andělům (39. díl) 16:00 H2Onews (83. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 14. 5. 2010 16:10 Klapka s ... (1. díl): Klapka s Alenou Krejčí 17:10 Léta letí k andělům (6. díl): sochař Otmara Oliva 17:30 700 let Radvanic a Bartovic 18:00 Abrahám (4. díl) 18:35 Bolek a Lolek (9. díl): Falešný dědek 18:45 Příběh Růžencového oltáře 19:10 První setkání KaPrů a Kanoí v Ostravě 19:25 Nedělní čtení (26. díl): 7. neděle velikonoční [P] 19:50 Cesty za poznáním: Death Valley 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pro víta mundi [P] 20:45 Unitate 21:00 Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Spurným 21:00 Svatojánské novalís [P] 22:55 Noční univerzita: Panna Maria učenice - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 23:50 Cesty za poznáním: Death Valley 0:00 Zpravodajské Noeviny: 13. 5. 2010 0:10 Kulatý stůl na téma (45. díl): Světlo pro Evropu 1:45 Poslech Radia Proglas.

Neděle 16. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (83. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 14. 5. 2010 6:15 Evangelium 6:25 Nedělní čtení (26. díl): 7. neděle velikonoční 6:50 Klapka s ... (1. díl): Klapka s Alenou Krejčí 7:50 Unitate 8:00 Abrahám (4. díl) 8:35 Cesty za poznáním: Istanbul 9:05 Naučme se poslouchat 9:30 Čteme z křesťanských periodik [P] 9:40 Sekty v Bolívii 10:05 Matka 10:25 Evangelium 10:30 Mše svatá s farností Velká Polom [L] 11:30 Příběh Růžencového oltáře 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Zpravodajský souhrn týdne 12:50 Přejeme si... [P] 13:10 Čteme z křesťanských periodik 13:20 Platinové písničky (6. díl): Dechovka [P] 13:50 Hledání (4. díl): Hledání osvoboditele 14:15 Cesty za poznáním: Death Valley 14:25 Léta letí k andělům (39. díl) 14:40 Léta letí k andělům (6. díl): sochař Otmara Oliva 15:00 Nedělní čtení (26. díl): 7. neděle velikonoční 15:25 Harfa Noemova IV. (5. díl) 15:45 VLKOLÍNEC: pohlednice 16:00 V posteli Pod nebesy IV. (9. díl) 16:50 Ve jménu Ježíše (2. díl): Hněv velerady 17:15 Noeland (19. díl) [P] 17:45 NOEparáda (76. díl) 18:10 700 let Radvanic a Bartovic 18:40 AREGUA 19:00 Pro víta mundi 19:40 Litanie loretánské 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (575. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Slavnostní koncert při příležitosti založení nadace CAMPIANUS 21:30 Noekreace aneb Vandrování (35. díl) [P] 21:40 Evangelium 21:50 Atlas Charity (29. díl): Český Tešín (Domovinka pro seniory) 22:00 Nedělní čtení (26. díl): 7. neděle velikonoční 22:25 Noemova pošta 2010: květen 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Platinové písničky (6. díl): Dechovka 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru Mirjaně

Drahé děti! V této době, kdy zvláštěním způsobem prosíte o mou přimluvu a vyhledáváte ji, vás zvu, děti moje, modlete se, abych vám skrze vaše modlitby mohla pomoci, aby se co nejdříve otevřelo mým poselstvím. Modlete se moje úmysly. Já jsem s vámi a přimlouvám se u svého Syna za každého z vás.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje 25. 4. 2010

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou ve dnech **29.-30. 5. 2010** na **duchovní obnovu s Janem M. Vianneyem V. „Závist svým jedem zamořuje i ty nejlepší skutky“ - o závisti**. Program začíná v sobotu v 9 hod. mši svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení v neděli ve 13 hod. Ubytování a stravování je zajištěno v Norbertinu. **Cena:** 480 Kč. Z důvodu omezené kapacity je nutné se **přihlásit do 24. 5. 2010** na e-mail: info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Institut pro křesťanskou kulturu ve Znojmo-Hradišti zve srdečně zájemce o poznávání kulturních kořenů Evropy na **MÁ-JOVOU POUŤ DO Dolního Rakouska v sobotu 22. května 2010**. Putujeme a modlíme se za nová kněžská a řeholní povolání. **Program:** 5.10 hod. odjezd autobusu č. 1 z Hrotovic – dále Radkovic (5.20), Biskupice (5.25), Jevišovice (5.30), Hluboké Mašůvky (5.40), Znojmo-lázně (6.00) • 5.10 hod. odjezd autobusu č. 2 ze Želetavy – dále Moravské Budějovice (5.25), Pavlice (5.35), Znojmo-lázně (6.00) • 5.20 hod. odjezd autobusu č. 3 z Citonic – dále Bezkov (5.25), Mašovice (5.30), Hradiště (5.35), Znojmo-lázně (6.00) • 10.00 hod. mše sv. v poutní bazilice Panny Marie Bolestné v Maria Tafferl – celebruje P. Marian R. Kosík OPraem., opat kláštera premonstrátů v Nové Říši. Po mši sv. budou obřadně přijati noví členové Institutu pro křesťanskou kulturu. • 12.30 hod. odjezd do Enns (Lorchu) – návštěva nejstaršího města Rakouska nám připomene místo mučednické smrti sv. Floriána, který byl v r. 258 po Kr. utopen v řece Enns a stal se tak prvním mučedníkem Rakouska. Tato dramatická událost svědčí o působení prvních křesťanů v Podunají v místech původního keltsko-illyrského oppida Lauriakonu, později římského opevnění Lauriacum. Autentické výpovědi křesťanů odsouzených Římany

na smrt můžeme spatřit vyryté v kamenných deskách raně-křesťanské baziliky. Území se nazývá také krajem Nibelungů. • 16.30 hod. návštěva kláštera St. Florian (u Lince) – kanovnícký řád augustiniánů již více než 1000 let uchovává v nádherných prostorách duchovní a kulturní dědictví v naprosté harmonii s dnešním životem uvnitř kláštera. Pěkná hudba Antona Brucknera, který je pohřben v kryptě baziliky, každoročně zaznívá při hudebních slavnostech. • 18.30 hod. závěrečná pobožnost a koncert chrámového sboru sv. Vladimíra při kostele sv. Klimenta v Praze • 19.15 hod. předpokládaný odjezd domů – návrat kolem 22.00 hod.

Uvítáme, jestliže si poutníci-ministranti vezmou vlastní ministrantské oblečení a příslušníci hasičského sboru budou reprezentovat svůj cech v hasičských uniformách. Je vhodné vzít s sebou prapor. Poutníci ze vzdálenějších míst mohou přenocovat v klášteře – je třeba předem se nahlásit.

Přihlášky na pouť přijímáme na adrese: Institut pro křesťanskou kulturu, Křížovnická 26, 669 02 Znojmo-Hradiště, tel. 728 272 760, e-mail: eva.balikova@seznam.cz. Příspěvek na organizační poplatky činí 850 Kč pro dospělé, 760 Kč pro děti do 15 let. (V ceně je zahrnuta doprava + vstupné a průvodce do všech historických objektů.)

Liturgická čtení

Neděle 9. 5. – 6. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 15,1–2.22–29

Ž 67(66),2–3.5.6+8

Odp.: 4 (*At' tě, Bože velebí národy, at' tě velebí kdekterý národ!* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Zj 21,10–14.22–23

Ev.: Jan 14,23–29

Slovo na den: Ne ten, který dává svět.

Pondělí 10. 5. – ferie

1. čt.: Sk 16,11–15

Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b

Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 15,26–16,4a

Slovo na den: Přijde Přimluve.

Úterý 11. 5. – ferie

1. čt.: Sk 16,22–34

Ž 138(137),1–2a.2bc–3.7c–8

Odp.: 7c (*Zachraňuje mě tvá pravice, Hospodine.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,5–11

Slovo na den: Vládce tohoto světa je už odsouzen.

Středa 12. 5. – nez. pam. sv. Nerea a Achillea nebo sv. Pankráce

(v pražské arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 17,15.22–18,1

Ž 148,1–2.11–12.13–14a.14bc

Odp.: *Nebe i země jsou plny tvé slávy.*

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Jan 16,12–15

Slovo na den: Uvede vás do celé pravdy.

Čtvrtek 13. 5. – slavnost Nanebevstoupení Páně

1. čt.: Sk 1,1–11

Ž 47(46),2–3.6–7.8–9

Odp.: 6 (*Bůh se vznáší za jásetu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub.* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Ef 1,17–23

Ev.: Lk 24,46–53

Slovo na den: Výzbrojení moci z výsosti.

Pátek 14. 5. – svátek sv. Matěje

1. čt.: Sk 1,15–17.20–26

Ž 113(112),1–2.3–4.5–6.7–8

Odp.: 8 (*Pán ho posadil vedle kníza svého lidu.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 15,9–17

Slovo na den: Nazval jsem vás přáteli.

Sobota 15. 5. – ferie

1. čt.: Sk 18,23–28

Ž 47(46),2–3.8–9.10

Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,23b–28

Slovo na den: Otec vás miluje.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

8. – 15. KVĚTNA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 9. 5.		PO 10. 5.		ÚT 11. 5.		ST 12. 5.		ČT 13. 5.		PÁ 14. 5.		SO 15. 5.			
Antifona	518	582	518	582	518	582	518	582	632	711	1673	1892	642	722		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	518	582	518	582	518	582	518	582	632	711	1365	1525	642	722		
Antifony	611	687	935	1046	950	1062	965	1079	633	712	1674	1893	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	813	914	813	914	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	611	687	615	692	618	695	621	699	633	712	1674	1894	649	730		
Antifona k Zach. kantiku	611	688	615	692	618	695	622	699	633	712	1365	1526	649	730		
Prosby	612	688	615	692	619	696	622	699	633	712	1675	1894	650	731		
Závěrečná modlitba	612	689	616	693	619	696	1364	1523	634	713	1366	1526	651	732		
Modlitba během dne:																
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	634	713	643	723	643	723		
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	635	714	643	723	643	723		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	635	714	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	612	689	616	693	619	696	622	700	637	716	1676	1895	651	732		
Závěrečná modlitba	612	689	616	693	619	696	622	700	634	713	1366	1526	651	732		
Nešpory:																
SO 8. 5.																
Hymnus	517	581	517	581	517	581	517	581	628	707	628	707	1366	1527	641	721
Antifony	609	686	613	690	945	1057	960	1073	629	708	638	717	1678	1897	652	734
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	629	708	638	717	1678	1897	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	609	686	613	690	617	694	620	697	630	710	639	719	1680	1900	652	734
Ant. ke kant. P. M.	610	686	614	691	617	694	620	698	631	710	640	719	1367	1527	653	735
Prosby	610	687	614	691	617	694	621	698	631	710	640	720	1681	1900	653	735
Záv. modlitba	612	689	612	689	616	693	619	696	634	713	634	713	1366	1526	655	737
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKY

MANŽELSTVÍ – CESTA K BOHU

Henri Caffarel • Z francouzštiny přeložil Oldřich Graubner

Osobitý a poutavý způsob katecheze otce Henriho Caffarela (1903–1996) zve čtenáře k poznání a praktikování manželské lásky, která se na své cestě k Bohu nechává zdokonalovat, obohacovat a proměňovat Láskou. Otec Caffarel vede křesťanské manžele k vnitřní modlitbě, která je podle něj nutnou podmínkou k autentickému křesťanskému životu a k vnitřní jednotě s Bohem. V roce 2006 byl zahájen proces blahorečení otce Caffarela.

Matrice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 128 stran, 125 Kč

TAJEMSTVÍ SPÁSY • POBOŽNOST K SV. BRIGITĚ

15 modliteb vztahujících se k umučení a všem ranám Krista, které zjevil svatý Brigitě Švédské náš Pán v kostele sv. Pavla v Římě.

Matrice cyrilometodějská s. r. o.

V MCM vydání druhé

Brož., A5, 32 stran, 29 Kč

Brožuru lze zakoupit také v kapsním formátu A6 za 13 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

BLAHOŠLAVENÝ JOHN HENRY NEWMAN

P. Karel Dachovský

Krátký životopis anglického kardinála (1801–1890), který konvertoval v 44 letech z anglikánství ke katolické církvi. Newman je jeden z nejznámějších anglických teologů, byl rovněž vynikajícím spisovatelem s vytříbeným slohem, známá je i jeho poezie, zvláště *Sen Gerontiiův*. Bylo rozhodnuto, že kardinál Newman bude blahorečen v září 2010 v Birminghamu během papežovy návštěvy Anglie.

ŘÁD • Brož., A5, 64 stran, 60 Kč

KDO JE MŮJ BRATR?

Daniel Ange • Z francouzštiny přeložila Stanislava Káňová

Otec Daniel nás zve, abychom vzali vážně evangelium a provedli změnu ve vztahu k lidem kolem nás. Změnu, která začíná vztahem ke Kristu, začíná uvnitř našeho srdce, ale může mít nesmírný dopad na všechny naše vztahy. Knižka je ovocem dlouhých let komunitního života, nejde o pojednání „od zeleného stolu“. Bratrem, sestrou podle evangelia není jen rodinný příslušník (i když on také), ale i kolega v práci, soused, žebrák na ulici, trpící člověk. A to nejen proto, že Ježíš v něm nějak přebývá, ale protože se s ním ztotožnil: „Co jste udělali jednomu z mých nejmenších bratří...“ Bratrská láska je jedním z pilířů života podle evangelia a autor patří mezi ty, kteří jsou jejími autentickými svědky.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 117x180mm, 280 stran, 219 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matrice cyrilometodějská s. r. o.